JONA JEFFREY

Bărbatul venit din munţi

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Maşina se opri cu greu pe şoseaua de pe care deşi zăpada fusese curăţată, se aşternuse, datorită gerului, o pojghiţă de gheaţă. După ce frână, Jonas Concannon se simţi cuprins de nostalgie la vederea orăşelului aşezat la poalele unui deal, pe care-l părăsise cu câţiva ani în urmă, plin de îndoieli legate de iubita sa, Bridget, dar şi de viaţa sa viitoare, în care ea nu părea să ocupe vreun loc. Văzu acoperişurile odinioară roşii ale caselor, acum albe de zăpada topită în jurul coşurilor din care fumul se ridica în aer şi acum, la fel ca

altădată. Biserica aşezării era pierdută undeva între dealurile acoperite de zăpadă, dar el o

localiza din memorie. Pinii, brazii şi ceilalţi copaci care creşteau în zonă erau plini de ghirlande de zăpadă şi ei, iar Jonas nu putu să nu-şi amintească anii copilăriei când fugea de la şcoală tocmai pentru a scutura crengile pline de zăpadă peste colegele de clasă. Cu un oftat, Jonas porni maşina şi se îndreptă spre centrul oraşului, unde lumina semaforului se schimbă exact atunci când ajunse el, lucru care-l exaspera şi acum zece ani. Maşina protestă cu un scrâşnet.

- Nimic nu s-a schimbat, mormăi Jonas încruntat.

In sfârşit, culoarea semaforului se schimbă în verde, iar roţile se învârtiră câteva secunde în gol înainte de a găsi forţa să urce maşina spre vârful dealului. Nimic nu se schimbase, spusese el ceva mai înainte. Văzut din afară aşa stăteau lucrurile. Si cu zece ani în urmă, când părăsise orăşelul Randolph din Vermont

acesta fusese tot sub imperiul zăpezii. Totul arăta exact ca pe vremuri.

- Dar nu poate fi la fel, spuse el, chiar dacă arată la fel. Nu şi după zece ani.

O luă pe strada principală, trecu podul care ducea spre centrul comercial, şi cu ochii micşoraţi din cauza strălucirii zăpezii încercă să distingă printre siluetele care treceau zgribulite pe stradă pe cineva cunoscut.

- De ce oare am revenit în oraşul ăsta? se întrebă el.

Pentru că ai nevoie de puţină odihnă, găsi imediat răspunsul şi se surprinse că avea acelaşi rictus în colţul gurii. Si dacă vrei o confirmare, Jonas Concannon, este de ajuns că vorbeşti singur şi o să ajungi imediat la concluzia că ai mare nevoie de relaxare! Găsi un spaţiu liber într-o parcare şi trase maşina, oprind motorul, trăgând frâna de mână ca să nu aibă probleme căci terenul era în pantă. Ii anunţase pe Bob şi Evelyn Tyler că va sosi vineri, dar ei îl aşteptau probabil spre seară. Mai avea

destul timp să se plimbe prin oraş şi să vadă dacă se schimbase ceva, înainte de a merge la soţii Tyler, poate singurii prieteni adevăraţi care-i rămăseseră în oraş. Când făcu un pas afară din căldura maşinii, îi îngheţă respiraţia şi abia atunci realiză că se întorsese pe

meleagurile natale unde iarna era un ger de crăpau pietrele. Se întoarse după jacheta călduroasă pe care o lăsase pe scaunul pasagerului. O îmbrăcă, apoi trânti uşa maşinii şi făcând un pas mare reuşi să treacă peste un morman de zăpadă adunată acolo de vântul tăios care bătea dinspre vest. Nu-şi încheie nasturii jachetei, dar îşi introduse mâinile adânc în buzunarele acesteia, strângând-o astfel la piept. Nu se sinchisea de gerul de afară, şi se plimbă prin faţa magazinelor, privind la vitrine şi la oamenii care treceau, pentru a-şi omorî timpul. Pe unii îi recunoscu dar nu făcu nici o încercare de a reînnoda vechile relaţii. Un fulg care i se păru foarte mare în comparaţie cu ceilalţi dansă câteva clipe în

faţa ochilor lui, de parcă ar fi vrut să mai rămână un moment, aşa cum era suspendat în aer şi Jonas se surprinse făcând gestul de a-l prinde aşa cum obişnuia pe vremuri când se plimba cu Bridget. După ce-l prinse se opri un moment uitându-se încruntat la fulgul care i se topea în palmă. Trebuie să recunoşti, chiar dacă nu-ţi convine, că pentru ea te-ai întors. După ea

umbli acum pe străzi sperând că-ţi va apărea în cale. Strânse furios palma în care i se topise fulgul şi amintirile îl năpădiră. Porni mai departe privind încruntat la feţele celor care treceau pe lângă el. De zece ani de când părăsise Randolphul, nu mai încercase să ia legătura cu foştii prieteni, mai ales după ce Bob îi scrisese că Bridget se măritase, lucru care-l scosese din minţi şi-l cam debusolase la vremea aceea. Apoi, acceptase situaţia încetul cu încetul. Din întâmplare dăduse peste Bob în Manhattan, la puţin timp după sărbătorile de Crăciun. Fusese o întâlnire scurtă, iar el îi promisese acestuia că va reveni în oraş, deşi ştia sigur

că n-o va face, căci nu mai avea motiv să revină în oraşul cu amintiri atât de triste. Pe atunci îşi promisese că nu va mai pune vreodată piciorul în Randolph, Vermont. Se încruntă din nou; se încăpăţâna să-şi repete că revenise doar pentru a se odihni puţin. Cu o săptămână în urmă când luase legătura cu Bob pentru a-l anunţa că-i acceptă invitaţia îl decepţionase din nou pe acesta, insistând ca vizita lui să nu fie anunţată nimănui.

- Imi doresc doar un weekend liniştit, Bob, atâta tot. Fără petreceri, fără întâlniri cu foştii prieteni.

N-avea nevoie de petreceri date în onoarea lui, nici de o întâlnire, fie ea şi întâmplătoare, cu Bridget, chiar dacă ar fi fost într-un cerc de prieteni. La naiba, totuşi era perfect conştient că pentru ea se întorsese. Jonas scăpă o înjurătură la adresa slăbiciunii lui pentru această femeie, care-l adusese înapoi pe aceste meleaguri. Ce multă dreptate aveau cei care susţineau că prima dragoste nu se poate uita! Sau poate

se întorsese doar pentru a îngropa imaginea lui Bridget. Da, de fapt avea nevoie de o confirmare a faptului că femeia nu mai exercita nici o putere asupra lui. De când aflase că ea se căsătorise, la un an după plecarea lui, nu şi-o imagina decât cu trei sau patru copii în jurul ei, grasă, o nevastă cumsecade, cu bigudiuri în păr care aştepta cuminte întoarcerea soţului. Nu-l cunoştea pe bărbatul lui Bridget, dar nu se putu abţine să nu şi-l imagineze alături de ea, mângâindu-i trupul zvelt, cu pielea mătăsoasă, lucru care-l făcu să-şi încleşteze furios pumnii. Cineva îl atinse uşor pe umăr.

- Scuză-mă, nu eşti...?

Jonas se răsuci pe călcâie.

- Cred că vă înşelaţi, spuse el fără a încerca s-o identifice pe femeia din faţa lui şi porni mai departe.

Simţi dintr-o dată nevoia să bea ceva. Căutând din priviri un bar unde să se mai încălzească, privi prin fereastra magazinului din faţa lui. Ca de un magnet, fu atras de imaginea unei femei cu părul castaniu, care-

i ajungea la nivelul umerilor. Simţi că inima începe să-i bată nebuneşte, iar respiraţia să-i facă probleme. O recunoscu. Era chiar ea, Bridget. Ar fi recunoscut oriunde şi în orice condiţii profilul ei, chiar dacă era oarecum estompat de geamul aburit al magazinului. El se aşteptase ca atunci când o va revedea, după zece ani, să simtă doar curiozitate şi poate, o dorinţă de mult înăbuşită. Dar văzând-o fu luat prin surprindere de propriile lui reacţii. Nu erau cele pe care se aştepta să le aibă. Bridget dispăru din faţa lui, iar el ştiu că trebuia să facă orice pentru a o vedea de aproape, fără distorsiunile provocate de vitrină. Prin geam ea părea neschimbată, iar el nu voia

asta, voia s-o vadă transformată într-o femeie care nu mai prezenta interes pentru el. Se auzi sunetul unui clopoţel când deschise uşa magazinului, dar Bridget care era cu spatele spre el nici nu se întoarse. Jonas intră, ezită un moment, apoi îndrăzni să mai facă un pas spre ea, iar inima începu să-i bată şi avu sentimentul că abia se

despărţise de ea, că reuşise să creeze o punte peste timp, că mai erau încă iubiţi. Bridget era îmbrăcată cu un pulovăr gros, verde, cam larg care o făcea să pară fără forme, dar când văzu pantalonii strânşi pe corp, care-i evidenţiau coapsele bine conturate, simţi nevoia să întindă mâna şi s-o atingă. Se simţi din nou slab, înfrânt de puterea pe care o avea această femeie asupra lui. Bridget nu se schimbase în cei zece ani de când nu se mai văzuseră. Privirea lui se opri asupra tenului ei care părea cam palid; aerul acela de inocenţă de care fusese el cucerit dispăruse dar figura ei nu-şi pierduse prospeţimea. Nu asta ar fi vrut el să vadă acum la ea, ar fi vrut să-i fie indiferentă şi să se amuze de sentimentele pe care le avusese cândva pentru ea. Pentru a nu ştiu câta oară se simţi atras

de ochii ei mari, cu gene incredibil de lungi, de ovalul feţei ei, de pometii ei proeminenţi, de frumuseţea ei. Işi aminti scânteile pe care le aruncau ochii ei. Privindu-i acum, îi găsi la fel de luminoşi şi strălucitori, dar

fără acea scânteie care-i făcea unici. Ii luă o secundă pentru a realiza că Bridget nu se uita la femeia cu care discuta, ci undeva mai departe, într-o oglindă în care putea să vadă cine intra în magazin. Jonas realiză că ea îl văzuse din momentul în care intrase. Aşteptă ca ea să dea un semn de recunoaştere, să-l invite să se apropie, dar ea părea că vrea cu tot dinadinsul să ignore prezenţa lui acolo. Toată atenţia ei se concentrase asupra femeii cu care vorbea. Jonas se simţi tentat să forţeze acest moment de recunoaştere, să fie mai aproape de ea. Dar se încruntă văzând că Bridget îl ignoră şi se îndreaptă spre maşina de marcat, după care împachetează ceea ce cumpărase femeia.

- Nu uita să mă suni când primeşti materialul acela cu flori albastre, Bridget, îi spuse femeia, îndreptându-se spre uşă.Voi avea nevoie de cel puţin zece metri, vreau să schimb draperiile din camera de zi.

Numai atunci el realiză că Bridget lucra în acel magazin; după plecarea femeii nu mai

erau alţi cumpărători, rămăseseră singuri şi ea nu-l mai putea ignora.

- Bună, Jonas.

Ce rece şi distant sunase glasul ei!

De parcă el n-ar fi fost bărbatul pe care ea jurase să-l iubească toată viaţa.

- Bună, Bridget, spuse şi el, cu privirile aţintite asupra verighetei pe care o purta ea, semn că aparţinea altui bărbat şi că acesta avea drepturi asupra ei.

- Arăţi bine, spuse ea, fără a-i întinde mâna.

Jonas se gândi că aşa era, poate, mai bine. O strângere de mână ar fi fost un gest fals, având în vedere felul cum se terminase relaţia lor. Aşa că el îşi ţinu în continuare mâinile în buzunare.

- Si tu eşti neschimbată, Bridget.

Jonas observă cum Bridget se încordează brusc sub privirile lui.

- Ce te-a adus înapoi în Randolph, Jonas? îl întrebă ea.

Jonas care-i urmărea buzele, îşi aminti

moliciunea lor şi felul în care răspundeau sărutărilor lui. Pasiunea puse stăpânire pe el. De ce nu fusese el singurul bărbat care să trezească în Bridget acele dorinţe latente care zac în fiecare femeie? Fu foarte aproape de a recunoaşte că pentru ea se întorsese în oraş, dar îşi aminti în timp util că un alt bărbat era acela care preluase încercările lui de a o învăţa să facă dragoste.

- Am venit să petrec weekendul cu Bob, îi explică el.

- Bob Tyler? Da, parcă mi-a spus că te-a văzut înainte de Crăciun, zise ea scuturând din cap, gest care făcu să i se unduiască părul castaniu, bogat, care-i cădea pe umeri. I-ai promis şi o vizită, dar nu mi-am închipuit c-o să te ţii de cuvânt.

- De ce nu? zise el neplăcându-i insinuările pe care le sesizase sub această remarcă a ei. Jonas îşi spuse că indiferent de îndoielile pe care le avusese atunci când o părăsise, ceea ce urmase îi confirmase că avusese dreptate. Bridget nu-l iubise, asta fusese foarte clar, căci se căsătorise la scurt timp după plecarea lui. Tocmai atunci se

auzi sunetul

clopoţelului aflat deasupra intrării şi uşa se deschise, iar Jonas se întoarse, oarecum supărat că atmosfera de intimitate, şi aşa precară, care începuse să se creeze, se destrămase. Văzu două fetiţe care trecură pe lângă el fără a-i acorda nici o atenţie, şi se opriră în faţa lui Bridget.

- Mamă, aş putea să mă duc la Vicky? întrebă cea mai mică.

Jonas îngheţă privind fetiţa mai mică de statură, care, cu obrajii roşii din cauza frigului de afară, i se adresase lui Bridget. Fetiţa avea părul de aceeaşi culoare cu cel al lui Bridget, aceiaşi ochi căprui; era evident că semăna foarte bine cu mama ei. Era o fetiţă care nu părea să aibă mai mult de opt sau nouă ani.

- Dacă mama lui Vicky nu are nimic împotrivă, nici eu nu am, zise Bridget. Te iau la cinci după ce închid magazinul. Vorbele lui Bridget fură primite cu încântare de cealaltă fetiţă, care-i spuse că mama ei nu avea nimic împotrivă ca ele să

petreacă împreună după-amiaza.

Când se întoarseră să plece, cele două fetiţe îl observară în sfârşit pe Jonas şi îl studiară cu ochi

curioşi. Jonas o privi insistent pe Molly, fetiţa lui Bridget, pentru a vedea dacă fetiţa împrumutase ceva şi din trăsăturile tatălui.

- Molly, aş vrea să-ţi prezint un prieten vechi al meu, Jonas Concannon. Jonas, ea este fiica mea, Molly, şi prietena ei, Vicky Smith.

- Mă bucur să vă cunosc, fetelor, zise Jonas.

- Iar acum duceţi-vă, le spuse Bridget. Cele două fetiţe trecură în viteză pe lângă ei, ieşind la fel de intempestiv cum veniseră.

- Iţi seamănă foarte bine, remarcă Jonas.

- O s-o iau ca pe un compliment, zise Bridget.

- Asta mi-a şi fost intenţia, confirmă el. Ce vârstă are? Este singurul tău copil?

- Are opt ani şi este singurul meu copil, spuse Bridget cu un zâmbet care lui Jonas i se păru forţat. Ii place să spună că are

aproape nouă ani, totdeauna vrea să pară mai mare, să fie tratată ca un adult.

- Ce fac părinţii tăi, Bridget?

Jonas întrebă chiar şi despre părinţii ei cu care avusese probleme în trecut, de dragul de a mai sta puţin de vorbă cu ea.

Ea îşi îndepărtă părul cu mâna, gest în care el sesiză o oarecare nervozitate.

- Destul de bine, îi răspunse ea, evitându-i privirea. Ca de obicei, sunt ocupaţi cu arţarii acum, este vremea siropului, care-ţi plăcea atât de mult.

- Da, renumitul sirop de arţar făcut aici, la Vermont. N-am mai băut de atunci. Işi aminti cum, cu zece ani în urmă, se oferise să-l ajute pe tatăl lui Bridget să strângă seva de arţar, din care se făcea minunatul sirop. Cred că arţarii au acum vreo patruzeci de ani, zise el.

Işi aminti ce îi spunea tatăl lui Bridget despre procesul de producere al siropului.

- Nu-l poţi face bătând din palme, trebuie să aduni o cantitate mare de sevă, având în vedere că se va reduce la jumătate,

prin fierbere. Trebuie să-l fierbi ca să capete consistenţă, să ajungă la o anumită densitate. Apoi, trebuie filtrat, ambalat, etichetat. Totul este ştiinţă, nu se face la întâmplare.

Jonas se întrebă dacă şi ea era conştientă că Molly putea să fie fiica lor. Dar nu era aşa, alt

bărbat era tatăl fetiţei şi Jonas simţi gelozie faţă de un om pe care nici nu-l cunoştea.

Işi aminti un episod în care Bridget, încercând să fugă de el alunecase, şi rămăsese acolo în zăpadă râzând, iar el i se alăturase în patul de zăpadă, dorind să-i înăbuşe râsul cu un sărut. Nu, nu fusese chiar aşa. De fapt, el chiar dorea să facă dragoste cu ea, indiferent dacă s-ar fi aflat pe un vulcan sau în mijlocul unei furtuni.

Primul lor sărut fusese unul destul de inocent. Dar în cel de al doilea, al treilea şi al patrulea nu mai fusese nimic inocent. Jonas îşi aminti cum luptase cu îmbrăcămintea ei groasă, de iarnă pentru a ajunge la formele ei zvelte, feminine. Dar nu

aflase nici un fel de satisfacţie atunci căci tatăl lui Bridget îi strigase, iar zgomotul făcut de şaua acestuia îi anunţa că el se apropia. Dintr-o singură privire omul realizase că se întâmplase mai mult decât o bătaie cu zăpadă, dar nu făcuse nici un comentariu. Fusese prima ocazie dintr-un şir destul de lung de întâlniri în care Bridget îl făcuse să-şi piardă controlul. Fuseseră momente în care el simţise că fetei îi făcea cu adevărat

plăcere să-l vadă că-şi iese din minţi de dorinţă. Acesta fusese doar începutul. Dar acolo unde este un început există, desigur, şi un sfârşit. Acum, când o revăzu, el simţi c-o dorea mai mult ca la început, ceea ce era o mare greşeală. Işi dezlipi cu greu privirea de la buzele ei şi realiză că şi ea simţea la fel.

- Bridget...

Ea trase aer în piept, apoi îi evită privirea şi-i spuse cu un oftat:

- Asta a fost atunci, Jonas. A trecut de mult.

- Oare aşa este, Bridget? o iscodi el.

- Vine un client, scuză-mă, se eschivă Bridget care-şi recăpătase controlul de sine.

Jonas se întoarse şi văzu o femeie care abia intrase.

- Nu poţi scăpa de ea? Spune-i că închizi! o imploră el.

- N-am de gând să fac asta, Jonas, nu pentru că n-aş putea, ci pentru că nu este cazul.

- Bună, Bridget, spuse femeia, ai auzit prognoza? O să ningă din nou.

- Ce vrei să-ţi dau, Bonnie? se oferi Bridget.

- Stai puţin, zise femeia scotocind în buzunar după o bucată de hârtie. Am venit pentru soră-mea, mi-a scris aici ce-i trebuie. Iar pentru mine o să iau nişte capse şi nasturii de os pe care i-am văzut data trecută. Cred că se potrivesc cu lâna din care mi-am făcut jacheta groasă de iarnă.

- O să găseşti tot ce este notat aici în rafturile din dreapta, zise Bridget, urmărind femeia care dispăru printre rafturi. Dacă nu

te descurci, te ajut eu.

Jonas veni spre ea.

- Te rog, Bridget, ia masa cu mine în seara asta. De dragul vremurilor trecute. El simţi nevoia s-o apropie de el şi s-o sărute, dar n-o putea face, nu după cei zece ani care se scurseseră şi după felul în care o părăsise.

- Nu este posibil, Jonas, dar îţi urez un sfârşit de săptămână plăcut cu Bob şi Evelyn.

Fusese o greşeală întoarcerea lui. O părăsise cu zece ani în urmă iar cenuşa focului care existase atunci între ei se răcise. Era prea târziu să mai aprindă acum focul, mai ales c-o făcuse un alt

bărbat între timp. Jonas se năpusti afară din magazin, fără un cuvânt, trântind uşa. De ce o lăsase să se strecoare iar în viaţa lui ca o boală recurentă? De ce aceşti zece ani care trecuseră n-o făcuseră să se îngraşe, să arate rău? Furios, se îndreptă spre o cabină telefonică şi formă numărul lui Bob.

- Salut, Bob, sunt eu, Jonas.

- Jonas! Evie ţi-a pregătit camera şi te aşteptăm cu masa! Nu acceptăm nici o scuză!

- Bob, îmi pare rău, dar a intervenit ceva, nu pot ajunge la voi.

- Nu pot să te cred! Ce fel de surpriză? Brunetă, blondă?

- O să vin altă dată, Bob, îţi promit! Iar dacă tu treci prin New York sună-mă, ai numărul meu!

Peste câteva minute, Jonas se afla la volanul maşinii, cu figura lui Bridget în faţa ochilor.

- La naiba, zise el, şi lovi cu pumnul în volanul maşinii.

Orice ar fi făcut nu putea scăpa de imaginea femeii care-i dansa în faţa ochilor. Se întorsese prea târziu, în inima femeii nu mai era loc pentru el.

Capitolul 2

Stergându-şi apa care-i mai şiroia încă pe trup, Bridget se opri auzind un zgomot suspect care venea de undeva, din camera de zi. Atârnă prosopul în cuier şi îmbrăcă

halatul de baie aflat pe uşă, apoi porni spre camera de zi încheindu-şi din mers halatul, care i se lipi de trup. Ieşi în hol, legându-şi halatul din mers. Camera de zi era goală, dar identifică în sfârşit, bucătăria ca fiind locul de unde se auzeau zgomotele. Indepărtân- du-şi cu un gest scurt părul din ochi, ea se încruntă.

- Cine este acolo? întrebă ea intrigată. Apoi, după ce rosti aceste cuvinte, văzu cine făcea atâta zgomot. Mamă! Ce faci aici?

O femeie cu părul castaniu, ca al ei, îi făcu semne din bucătărie, din dreptul chiuvetei.

- Eu sunt, Bridget.Te-ai speriat? Cine putea să fie?
- Ce faci aici, mamă?
- Ţi-am adus nişte lăptuci culese chiar acum din grădină, sunt mult mai gustoase decât cele de seră. Am cules unele pentru noi şi mi-am spus că ţi-ar prinde bine şi ţie. Săptămâna viitoare o să avem şi primele roşii coapte. Stii ce mult ne plac legumele proaspete!

Femeia începu să deschidă uşile dulapurilor

din bucătărie, căutând ceva anume.

- Ţi-am adus şi nişte trandafiri, fetiţo. Unde ţii vazele, Bridget? Cred că ar trebui să fii mai atentă şi să încui uşa de la intrare, nu ştii la ce te poţi aştepta. Lumea ştie că locuieşti singură aici, iar în orăşelul nostru au apărut o mulţime de figuri noi, aşa că este bine să fii prudentă.

- Ai dreptate, mamă.

- Dar am văzut că făceai duş!

- Da, mamă, zise Bridget, obişnuită cu insistenţele mamei sale.

- Ieşi undeva?

- Da, mamă, ies cu Jim, îi răspunse Bridget uşor exasperată căci întrebarea mamei sale îi aminti de vremea când trebuia să-i dea acesteia socoteală de fiecare pas făcut. Pot să-mi aranjez singură florile.

- Te rog s-o faci chiar acum, în timp ce eu o să spăl lăptucile. De ce nu ţii cuţitele separat de furculiţe, Bridget? continuă doamna Harrison.

Bridget trase sertarul cu tacâmurile şi-i întinse un cuţit doamnei Harrison.

- Există pericolul de a te accidenta, dacă nu le aşezi cum trebuie. Dar de fapt, este casa ta şi-ţi poţi ţine lucrurile aşa cum vrei.

- Mulţumesc, mamă, măcar atâta libertate să am şi eu...

- Cât despre Jim... ce pot să-ţi spun, mie-mi place, continuă Margaret Harrison, care nu contenea să vorbească. Ar fi un tată bun pentru Molly. Sper că nu mai lucrează pe timpul verii la şantierul acela, nu?

- Ba da, mamă, spuse Bridget încercând să se concentreze asupra florilor.

- Păcat. Păcat că-şi iroseşte mintea pe o muncă manuală, oftă Margaret.

- Jim mai are de plătit datoriile pentru studii, accentuă Bridget.

- Si nu ştiu de ce nu caută un loc de muncă mai bun, nu are rost să se irosească în colegiul acela tehnic.

- Colegiul Tehnic din Randolph este o şcoală minunată, încercă Bridget să sublinieze.

- Da, dar Jim poate mult mai mult. N-ar fi o problemă pentru el să obţină o catedră la

Princetown sau Dartmouth. Ar fi mai bine pentru tine şi Molly.

- Mamă, de ce nu-l laşi în pace pe Jim? Crezi că nu este destul de bun pentru mine aşa cum este? spuse Bridget care-şi pierdea răbdarea. Chiar trebuie să încerci să-i schimbi pe toţi?

- Nu, Bridget, dar tu ştii bine că eu şi tata vrem tot ce este mai bun pentru tine.

- Nu-l amesteca pe tata în toate astea, protestă Bridget. Stii foarte bine că el face tot ce-i spui tu.

- Stii că discutăm toate lucrurile...

- Asta pentru a-l face să acţioneze aşa cum vrei tu, izbucni Bridget, fără rost, de altfel. Realiză în momentul acela că nu avea sens să-şi piardă cumpătul.

- Fetiţo, ştii că noi nu-ţi vrem decât binele. De altfel, Molly va ajunge în curând la o vârstă critică şi atunci vei vedea şi tu prin ce-am trecut noi cu tine. Apropo, unde este Molly?

- îşi va petrece noaptea la prietena ei, Vicky. Si pentru că eu ies în seara asta cu

Jim, m-am gândit că este bine s-o las la Vicky, peste noapte.

- Vicky Smith? Bridget, tu te-ai gândit vreun pic când ai acceptat prietenia ei cu fata asta?

- O, mamă, zise Bridget care până la urmă tot îşi pierduse cumpătul, sunt capabilă să rezolv problemele fiicei mele, pot hotărî cu cine are voie să se împrietenească. Aşa cum făceai şi tu cu mine! Aminteşte-ţi că ai intervenit în viaţa mea, când nu ar fi trebuit s-o faci, acum zece ani! Nu-mi mai aminti de răul pe care l-ai făcut!

- Noi, părinţii tăi, am considerat că am procedat corect şi din ceea ce a urmat s-a văzut că am

avut dreptate, spuse Margaret Harrison cu o privire care în momentul acela nu inspira decât milă. De ce-mi aminteşti tocmai acum?

- Nu ştiu, zise Bridget, impacientată. Simţi că-i tremură mâinile când vru să aranjeze florile în vază. Oricum, nu mai

contează, fii mulţumită că mi-ai stricat viaţa şi că datorită ţie sunt necăsătorită la douăzeci şi opt de ani.

Doamna Harrison se întoarse din nou spre chiuvetă.

- S-a dovedit că eu şi tata am avut dreptate. Căci...

- Dar poate că-l iubeam pe bărbatul acela, mamă! La asta nu v-aţi gândit? Sentimentele mele n-au contat chiar de loc? Bridget îşi trecu o mână prin păr, disperată.

- Vorbeşti despre ceva care aparţine trecutului, Bridget. Acum îl ai pe Jim şi...

- întâmplarea face să nu-l iubesc deloc, este un om bun şi drăguţ, dar atâta tot. Nu te gândi la nici o cununie căci nu se pune problema. Una mi-a ajuns. Iar acum, te rog, du-te acasă. Nu vreau să te supăr, dar simt că-mi pierd cumpătul.

- Ei, dacă asta vrei, o să plec, spuse Margaret ridicând bărbia cu demnitate.

Femeia îşi şterse mâinile de un prosop, iar Bridget începu să se simtă vinovată.

- O, mamă, oftă Bridget, ştiu că-mi vrei

binele, dar am deja douăzeci şi opt de ani, am casa şi familia mea, pot trăi aşa cum vreau, pot face greşeli pe care să le îndrept singură. Nu mă mai trata ca pe un copil. Voi fi întotdeauna fiica ta, dar acum sunt adultă, mamă. Te rog, consideră că sunt o femeie raţională, cu oarecare inteligenţă, aşa că nu mai interveni în viaţa mea cum ai făcut-o cu zece ani în urmă.

- Nu încerc să intervin în viaţa ta, Bridget, dar te văd tot ca pe un copil, de fapt, cred că orice părinte face aceeaşi greşeală. Pe atunci, erai prea orbită de dragoste ca să mai vezi ceva în jur, obiectă Margaret Harrison. Si s-a dovedit că acela nu era un bărbat bun pentru tine. Nu ştiu de ce-l mai aduci în discuţie.

Bridget se îndreptă spre dormitor.

- Mamă, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă îmbrac, va veni Jim în câteva minute şi nu vreau să mă găsească aşa cum sunt acum.

- Dar unde mergi în seara asta cu Jim? Parcă spuneai ceva despre un spectacol, la

Montpelier.

- Acolo ar fi trebuit să mergem, dar Jim m-a sunat să-mi spună că a apărut o modificare în planurile noastre.

- Si unde mergeţi? insistă Margaret Harrison.

Bridget se opri cu gura căscată, revoltată de insistenţa mamei sale.

- N-ai auzit ce tocmai ţi-am spus, mamă? Nu mai sunt copil să-ţi spun unde merg.

- Cineva trebuie să ştie pe unde te afli, dacă se întâmplă ceva cu Molly? Să ştim de unde să te luăm!

Bridget scutură revoltată din cap dar se abţinu de la orice altă discuţie. Nu mai avea putere să lupte pentru independenţa ei.

- La o petrecere dată de Bob şi Evelyn Tyler.

- Familia Tyler? Nu ştiu dacă asemenea petreceri sunt pentru tine, draga mea, ei sunt nişte oameni foarte zgomotoşi.

- Sunt nişte oameni foarte simpatici, mamă, deşi poate sunt cam zgomotoşi, cum spui tu. Iar

acum, fugi acasă, tata se întreabă, probabil, pe unde eşti. Deşi cred că se bucură şi el de aceste câteva clipe de linişte.

- Cu ce ocazie dau Tylerii petrecere?

- Cu nici o ocazie, mamă, ne adunăm câţiva prieteni, este sâmbătă seara şi vrem să ne distrăm. Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă îmbrac.

- La ce oră te întorci?

- Poate că nici n-o să mă mai întorc, mamă, poate găsesc pe undeva o orgie şi o să-l rog pe Jim să mă ducă acolo, spuse Bridget exasperată.

- Nu ştiu ce se întâmplă cu tine draga mea, dar îţi pierzi cam uşor cumpătul în ultimul timp...

- Ar fi mai bine să pleci, mamă. Dacă o să mai fi aici când vine Jim, o să încui uşile şi o să mă asigur că nu vei avea nici o cheie.

- Bridget, atitudinea ta nu-mi place deloc.

Bridget trânti exasperată uşa de la dormitor.

Dar imediat ce o trânti pufni în râs, era un

gest care ţinea de copilăria ei. Fusese felul ei de a se manifesta când îşi pierdea cumpătul. La cei douăzeci şi opt de ani ai ei, Bridget îşi spuse că

în viaţa fiecăruia există momente când realizează că nu s-a maturizat aşa cum ar fi trebuit.

Ea ştia prea bine care era motivul iritării sale; era rezultatul direct al vizitei lui Jonas, în acea vineri când intrase în magazin. Când îl văzuse pe fereastra magazinului, simţise că-şi pierde cumpătul şi avusese chiar tendinţa de a se arunca în braţele lui. Din fericire, doamna Dutton continuase să vorbească mult, cum făcea de obicei, dar când îl văzuse, Bridget nu ştiuse cum era mai bine să procedeze, să alerge spre el sau să fugă de el. Nu făcuse nici una nici alta. în general, se descurcase bine, păruse calmă şi detaşată, cu toate că în sufletul ei numai ea ştia ce era. Trecuse prin momente grele. Dar la sfârşit ea fu mândră de felul în care se comportase, ba chiar şi de iuţeala cu care scăpase de el. Cu câtva timp înainte,

ori de câte ori se gândea la el, deşi nu-l uitase nici un moment, îl socotea doar o amintire neplăcută. începuse să fie tot mai convinsă că poate duce o viaţă fericită şi fără Jonas.
Vizita lui readusese în prim plan toată dragostea lor, pasiunea dintre ei, dar şi durerea pe

care i-o produsese plecarea lui. Nu era prea uşor să retrăiască momentele petrecute cu el în magazin sau cea de a doua despărţire de el, în care de data asta, ea fusese cea care-l refuzase.

Uitându-se la ceas văzu că era momentul în care Jim venea s-o ia la petrecere. Văduva veselă din Vermont, aşa-i spunea el. Iar ea se hotărî să fie chiar aşa cum o numise el, să dea uitării toate lacrimile şi durerea.

Cea mai veselă femeie de la petrecere urma să fie ea, Bridget O'Shea, văduva lui Brian O'Shea. Se îmbrăcă într-o rochie cu flori mari, roşii şi galbene, care-i dădea un aer vesel, nonşalant. După douăzeci de minute sosi Jim.

- Ei, este cineva acasă?

- Vin imediat Jim, strigă ea din dormitor, unde mai aruncă o ultimă privire în oglindă, declarân- du-se mulţumită de cum arăta. Făcu o piruetă în faţa lui Jim, apoi îşi ridică părul cu mâinile cerân- du-i părerea în privinţa coafurii.

- Eşti frumoasă oricum, draga mea, spuse Jim, care îşi trecu privirea peste trupul ei zvelt. Va trebui să iei şi o jachetă căci va fi frig la noapte dacă

vei vrea să faci o plimbare cu mine sub clar de lună. Cred că şi petrecerea se va desfăşura afară în prima parte a serii, atunci când vom face grătarul. Grăbeşte-te, spuse Jim, eu trebuia să aduc butoiaşul cu bere şi cred că sunt deja aşteptat.

- Cred că ar fi mai bine să-mi iau canadiana, decise Bridget, este în bucătărie.

- Grăbeşte-te, Bridget, nu-mi place să fiu aşteptat.

Jacheta se afla pe spatele unui scaun.

- Uite-o, am găsit-o, zise ea, întorcându-se la Jim.

Dar privirea îi alunecă spre chiuvetă care era mai curată ca oricând. Căută din priviri trandafirii şi-i văzu în vaza de pe masa din camera de zi.

- Nu pot să cred...

- Ce nu poţi crede, Bridget? De ce te-ai încruntat?

- îmi displace felul în care mă dădăceşte mama, a făcut chiar şi curăţenie în locul meu.

- Si mama este la fel, mă irită adeseori. Eşti gata? Cred că nu-ţi este prea uşor să locuieşti atât de aproape de părinţi, să fii permanent sub ochii lor.

Bridget aruncă o privire spre casa din faţa lor.

- Sunt şi avantaje, recunoscu ea, urcând alături de Jim în maşină. Mama este o femeie foarte meticuloasă şi are foarte mare grijă de curăţenie. Nu suportă dezordinea, şi de foarte multe ori deretică şi casa mea. Iar când Molly era mică, ai mei m-au ajutat mult. Nu trebuia să-mi fac probleme să verific dacă s-a întors de la şcoală. Puteam

să-mi văd liniştită de servici, iar Molly mă aştepta la ai mei până mă întorceam.

- Ai o fată isteaţă, zise Jim. Rămâne singură în noaptea asta?

- Nu, va petrece noaptea cu o prietenă a ei, spre dezamăgirea mamei mele.

- Cu toate astea, trebuie s-o iei aşa cum este, Bridget.

- Ai şi început să vorbeşti ca un profesor, Jim.

- Nu, de data asta vorbesc doar din experienţă. De fapt, cred că mamele de la o vârstă încep să semene între ele. Dar răbdarea este una dintre virtuţile mele, aşa cum o să descoperi şi tu.

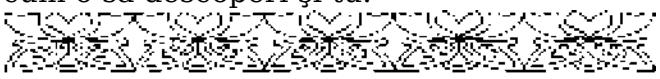

- Ca şi înţelepciunea.

- Nu-ţi trebuie prea multă înţelepciune să vezi ce mult suferi şi acum după soţul tău.

- Brian era un om bun, înţelegător, îi semeni în multe privinţe.

Bridget îl privi, încercând să-şi imagineze cum s-ar purta Jim ca soţ. Cu şase luni în urmă, ea refuzase să iasă cu el,

dar de atunci, relaţia lor înregistrase un oarecare progres, deşi sentimentele ei pentru el erau aceleaşi.

Când ajunseră la locuinţa familiei Tyler, numărul destul de mare de maşini parcate în faţă era un semn că invitaţii sosiseră deja. Bridget porni înainte, lăsându-l pe Jim să aducă butoiaşul cu bere. Hamburgherii sfârâiau deja pe grătar, iar pe una dintre mese se afla un bufet asortat. Jim o urmă şi el, ajutat de voluntari care rostogoleau butoiaşul cu bere.

- Cred că toată lumea se află în curtea din spate, observă Jim. Du-te la ei, iar eu o să aduc butoiaşul cu bere.

Nici nu dădu bine colţul casei că uralele de bun venit o întâmpinară.

- Bine că ai venit, Bridget, ne pregăteam să mâncăm fără tine, glumi Evelyn.

- Nu cred c-aţi fi făcut-o, berea era la noi. Pot fi de ajutor cu ceva? o întrebă Bridget pe Evelyn care observase că hamburgherii neglijaţi de Bob, erau în pericol de a se arde.

- Bărbatul ăsta al meu e mai rău decât un copil, spuse Evelyn, cum ai întors capul o clipă, se apucă de orice altceva decât de ceea ce trebuie. Bob, ai avut o singură sarcină, de care nu te-ai achitat cum trebuie.

- îmi pare rău, Evelyn, am crezut că toată lumea vrea hamburgherii bine rumeniţi.

Aceste petreceri date de familia Tyler erau organizate prin contribuţia celor invitaţi. De fapt, majoritatea cuplurilor se cunoşteau încă de pe băncile şcolii, aşa că petrecerea părea una de familie.

- Pot fi de folos cu ceva? se oferi Bridget.

- Tu te poţi ocupa de salată, zise gazda.

- Important este să nu laşi pisica să se apropie de masă, adăugă Bob.

Fredonând o melodie, Bridget începu să cureţe salata, ţelina, morcovii şi alte ingrediente, dar tocmai când întinse mâna după borcanul cu măsline, auzi paşi.

- Bună, Bridget.

Mâna în care ţinea borcanul cu măsline i se opri în aer. Pentru o secundă se simţi descumpănită. îl privi pe bărbatul care stătea în faţa ei.

- Bună, Jonas. Văd că ai acceptat, în sfârşit, invitaţia lui Bob.

- Cu două luni mai târziu, după cum poate ai aflat de la Evelyn, zise Jonas şi-i fură o măslină din salată.

- Da, mi-a spus ceva despre asta, parcă ai sunat în ultimul moment să-ţi anulezi vizita.

- Dar tu nu i-ai spus nimic despre întâlnirea noastră.

- Nu avea rost s-o fac, zise Bridget şi mai adăugă câteva măsline la salată. Erau deja dezamăgiţi că n-ai venit, nu avea rost să adaug nimic.

- Nu pari prea încântată că mă vezi, spuse Jonas.

Bridget încercă să iasă din bucătărie şi să se alăture oaspeţilor pentru că numai astfel se simţea în siguranţă. Nu mai voia să rămână singură cu el nici un moment.

- în sfârşit, putem toasta pentru oaspetele nostru de onoare! interveni Bob. Bine ai venit acasă, Jonas! Celelalte cupluri se adunară să-l salute. Bridget se îndreptă spre grătar unde Evelyn îi luase locul lui Bob.

- Jonas a fost primit ca un erou, nu ţi se pare? zise Evelyn aruncând o privire spre grupul care se adunase în jurul acestuia.

- Aşa şi este! spuse Bridget cu ironie.

- Sper că nu te deranjează prezenţa lui? întrebă Evelyn. Relaţia voastră s-a întrerupt brusc, de fapt nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat. Apoi, Jonas a plecat şi nici tu n-ai mai zăbovit mult prin locurile astea.

- Au trecut zece ani de atunci, Evelyn, ce rost mai are să dezgropăm morţii?

- Mă bucur dacă asta este ce simţi, Bridget, răsuflă ea uşurată.

De fapt, pentru Bridget totul era foarte viu în memorie. Când îl văzuse prima oară cu

unsprezece ani în urmă, el părea coborât din inima muntelui, era un bărbat cu

trăsături dure, înalt, osos în aparenţă, dar cu musculatură puternică. Pe atunci, chipul lui i se păruse puţin cam primitiv, dar de o masculinitate provocatoare. Cei zece ani care trecuseră nu-l schimbaseră prea mult, îl făcuseră mai dur, mai cinic şi mai arogant, iar trăsăturile lui căpătaseră un aer mai sofisticat. Era un bărbat care crea o impresie puternică. Bridget îl văzu râzând cu cei din jur şi observă că la colţurile ochilor i se formaseră riduri fine. îşi aminti zâmbetul lui dezarmant care putea pune pe jar o mulţime de inimi, printre care şi a ei. Iar cei zece ani care trecuseră nu schimbaseră asta. Era conştientă că Jonas o dorea, dar nu avea să-i cadă în plasă şi a doua oară.

îi zâmbi provocator lui Jim, conştientă de privirea lui Jonas aţintită asupra ei, şi-şi spuse că el era liber să tragă concluziile cuvenite. Avea nevoie de Jim în seara asta, mai mult ca de obicei, ca scut împotriva lui Jonas.

42

Capitolul 3

Jonas nu făcu nici o încercare de a testa rezistenţa acestui scut, evitând să se apropie de ea când se afla Jim în preajmă. Curând, petrecerea se mută în casă căci apusul soarelui adusese şi o mulţime de ţânţari. De acum, celor doi le era mai greu să se evite. De aceea, când Bob se ridică să-şi umple paharul, locul lui rămase liber iar Jonas o întrebă dacă o deranja prezenţa lui, dar făcu asta după ce se aşeză lângă ea şi Jim.

- Vă deranjează dacă stau aici, lângă voi?

- Pe noi nu ne deranjează, poate pe Bob când se va întoarce, îi răspunse Bridget, încercând să-i vorbească pe un ton calm.

- Bine, atunci, ne vom lupta pentru acest loc, spuse Jonas zâmbind.

După ce se aşeză, el îşi sprijini braţul pe speteaza canapelei, foarte aproape de umărul lui Bridget.

- Oricum, ţi-l prezint pe Jim Spencer,

profesor la liceul din localitate.

- Care pe timpul verii supravieţuieşte lucrând la construcţii de drumuri, completă Jim. De fapt noi am mai discutat, dar n-am fost prezentaţi, spuse Jim.

- Da, îmi amintesc, zise Jonas cu aparentă prietenie.

Bridget sesiză cât de încordat era braţul lui Jonas când îi întinse mâna lui Jim. Apoi se relaxă, rezemându-se de spătarul sofalei, dar Bridget bănuia că el nu era tocmai relaxat, aşa cum nu era nici ea, care nu pierdea nici o mişcare a lui.

Muzica răzbătea până la ei dintr-un colţ al încăperii vecine. Invitaţii dansau sau discutau în grupuri mici, râdeau şi se bucurau de această petrecere, lucru pe care Bridget nu-l putea face.

- Petrecerile lui Bob nu s-au prea schimbat de pe vremea când veneam aici împreună, se auzi vocea lui Jonas.

Ea se încordă brusc căci nu-i spusese nimic lui Jim despre relaţia ei cu Jonas. înaintea petrecerii considerase că nu era cazul s-o

facă. Oricum ea nu voia ca Jim să afle despre relaţia de odinioară dintre ei.

- Aţi fost amici? întrebă Jim.

Bridget surprinse o scânteie de satisfacţie şi amuzament în ochii lui Jonas, ba chiar şi o mişcare uşor perceptibilă a gurii.

- Cândva, ne-am cunoscut foarte bine, spuse Jonas.

Bridget roşi, simţind braţul lui Jim pe umerii ei
de parcă acesta ar fi vrut o confirmare a faptului că femeia îi aparţinea, confirmare pe care n-o considerase necesară până în momentul acela.

- Dar a trecut mult timp de atunci, Jonas, spuse el străfulgerându-l din priviri.

- După cum mi-ai mai spus-o, Bridget.

- Vrei să-ţi umplu paharul, Bridget? se oferi Jonas, iar ea încuviinţă, dornică să-l vadă cât mai repede plecat din acel loc.

- Pot să-i umplu eu paharul, interveni Jim, iar Jonas nu protestă.

Bridget ridică din umeri. Numai după ce se depărtă Jim, observă zâmbetul lui satisfăcut,

care-i spunea că Jonas ştiuse prea bine care va fi reacţia lui Jim. Rămăseseră singuri aşa cum îşi dorise el. Bridget se simţi vulnerabilă.

- Ţi-e teamă? o provocă Jonas.
- Teamă? De ce să-mi fie teamă, Jonas?
- Să rămâi singură cu mine, chiar şi pentru câteva clipe.
- Nu este cazul să exagerezi, Jonas, îi răspunse ea supărată.

El nu mai spuse nimic şi se concentră asupra paharului pe care-l ţinea în mână.

- De ce nu mi-ai spus că eşti văduvă, Bridget? o întrebă el după acest moment de tăcere.

Luată prin surprindere, Bridget începu să-şi răsucească verigheta cu gesturi grăbite, neştiind cum să reacţioneze.

- Am presupus că eşti foarte bine informat, spuse ea cu sinceritate căci lucrurile cam aşa stăteau. Toată lumea pe aici ştie că Brian a murit.

- Nu pari prea afectată de moartea lui.
- A trecut mult timp de atunci, nu pot

purta doliu tot restul vieţii, se apără ea.
Jonas continua să se concentreze asupra paharului cu bere pe care-l ţinea în mână.

- L-ai iubit?

- Cred că nu este cazul să-ţi răspund la o astfel de întrebare. Cum aş fi făcut un copil cu un bărbat pe care nu l-aş fi iubit! exclamă ea, iritată.

Jonas o privi, dar nu păru afectat de izbucnirea
ei.

- Si pe el l-ai iubit tot atât de mult cum pretindeai că mă iubeşti pe mine?

- Nu, îi răspunse Bridget. Nu poţi iubi de două ori cu aceeaşi intensitate.

- Unde l-ai cunoscut pe Brian?

- Brian O'Shea, completă ea. Cred că nu are rost să-ţi povestesc, ar putea s-o facă oricine de aici. După plecarea ta, mama a considerat că ar fi bine să petrec câtva timp la sora ei la Pittsburgh. Brian era nepotul mătuşii mele.

- A, da, un alt aranjament al mamei tale. Cred că era mulţumită de acest Brian.

- De ce nu? Era un bărbat la locul lui, muncitor, iubitor şi înţelegător, exact ce-mi lipsea mie în acele momente. Fără să-şi dea seama Bridget se ridică, parcă pentru a pune capăt acestei conversaţii care-i răscolea amintiri dureroase.

Jonas se ridică şi el pentru a o opri.

- Ştiu că ai fost afectată de plecarea mea, Bridget, spuse Jonas încercând să-i ia mâna. Bridget se simţi paralizată de atingerea lui. Am crezut pe atunci că n-am lăsat nici o rană deschisă.

Uită-te la inima mea, ar fi vrut ea să strige, dar preferă să tacă lăsându-l să creadă că rana provocată de plecarea lui se vindecase.

- Şi cum a murit soţul tău?

- într-un accident de maşină.

- Iar tu ai alergat într-un suflet la mama, conchise Jonas.

- Da, m-am întors aici după câteva luni de la acel tragic eveniment. Ce altceva poţi face când eşti tânără, speriată şi mai ai şi un copil? Mi-era dor de Vermont, căci la Pittsburgh nu m-am putut acomoda.

48

- Jim este iubitul tău? Jonas o apucă de mână, dar ea nu-şi ridică ochii spre el.

- Ce importanţă are?

- Pentru Dumnezeu, Bridget, cum să nu aibă? Bridget, vreau să dansezi cu mine, spuse el şi nu mai aşteptă răspuns la invitaţie ci o ridică de pe scaun şi o prinse în braţe. Ea simţi că ameţeşte. Vru să-l respingă, dar n-o putea face, ar fi trebuit să protesteze violent şi ar fi atras atenţia celorlalţi. îşi aşeză braţul pe umărul lui dar nu-l putu ţine aşa căci o ardea atingerea lui. De fapt, ea era sigură că dacă s-ar fi împotrivit prea tare, Jonas şi-ar fi dat seama că este încă vulnerabilă. Jonas o ţinu strâns la piept, iar ea simţindu-i trupul puternic atât de aproape, realiză că ameţeşte. Braţul ei se odihni pe umărul lui, dar ea încercă să nu se lase sub imperiul simţurilor. Jonas începu să-o mângâie, încet, amintindu-şi formele trupului ei.

- O să reluăm relaţia noastră, Bridget.

- Nici vorbă, Jonas.

- De ce nu, Bridget, simt că mă doreşti.

- Nu-ţi face iluzii, Jonas: dacă te-am lăsat vreun moment să-ţi închipui asta, te rog să mă scuzi, am fost sub imperiul emoţiilor.

- Nu putem trăi doar din amintiri, Bridget, eu te mai doresc încă.
- Nu, Jonas, cred că-ţi doreşti doar o aventură de weekend, cu o fostă iubire.
- Vreau mai mult decât atât, Bridget.
- Jonas, nu poţi să apari valsând în viaţa unei femei după o absenţă de zece ani, aşteptându-te să reiei lucurile de acolo de unde le-ai lăsat.
- Dar o voi face, Bridget, îi replică el foarte decis, fără a o slăbi din priviri.

Ea simţi tonul lui arogant şi-şi aminti cum fusese părăsită cu zece ani în urmă. îl împinse cu furie, reuşind să se elibereze din braţele lui.

- Nu, Jonas. Cu zece ani în urmă, ai dispărut fără nici o explicaţie. Acum este rândul meu să te refuz. Nu-mi pasă dacă nu ne vom mai vedea vreodată. După ce pleci la New York nu te mai obosi să te gândeşti la mine.

Jonas o privi cu mânie.

- Regret că te dezamăgesc, Bridget, dar nu mai plec de aici.

- Ce spui? zise ea pe un ton batjocoritor.

- Am întârziat la petrecere pentru că am fost la notar, Bridget, am semnat actele pentru noua mea locuinţă aici, în Randolph, Vermont.

- Unde ţi-ai cumpărat casă? îl întrebă ea, iar Jonas nu mai încercă s-o prindă în braţe, lăsând-o liberă şi uluită.

- Am cumpărat ferma bătrânului Hanson, aşa că vom fi vecini. Ţi-am făcut o surpriză plăcută, sper.

Bridget ar fi vrut să ţipe, să-l lovească, să facă să-i dispară acel zâmbet trufaş. Nu voia să-l lase să vadă ce dezastru produsese anunţul lui.

- Te felicit pentru achiziţie, este un loc foarte frumos, minţi ea. Domnul Hanson încearcă de mult timp să vândă ferma. Acum, dacă a făcut-o se va putea muta la oraş, la sora lui.

Jonas se înfurie văzând-o atât de calmă.

Se întoarse şi o lăsă în mijlocul dansului, plecând spre bucătărie. In aparenţă nimeni nu observase ce i se întâmplase lui Bridget. Pentru un moment victoria fu a ei, dar nu-i plăcu să se simtă învingătoare, nu şi de data asta. Se alătură unui grup din preajmă, iar Jim reveni şi el cu paharul de băutură. Curând, Bridget şi Jim părăsiră petre-

cerea, căci ea pretextă o durere de cap. Jim nu protestă, deşi la plecare aruncă o privire spre grupul în care se afla Jonas, bănuind că el îi provocase durerea de cap.

în cele două săptămâni care se scurseseră de la acea petrecere, Bridget îl văzuse doar o dată pe Jonas şi nu mai era sigură dacă el renunţase sau nu la ideea de a relua relaţia lor. Jonas nu făcu nici o încercare de a o vedea, nici măcar nu trecu pe la magazin.

Mama ei fusese revoltată la auzul veştii că Jonas revenea în Vermont, nervoasă pe faptul că el, cumpărând ferma Hanson, ajungea vecin cu ei. Doamna Harrison nu aflase vestea de la fiica ei, ci de la nişte

vecini, căci în acele locuri asemenea veşti circulau cu multă rapiditate.

- Să nu te mai laşi amăgită de el, Bridget, îi spusese Margaret Harrison, iar ea se aşteptase la una dintre faimoasele ei predici cu care altădată îi amăra sufletul. Sper că n-ai uitat cum te-a părăsit acum zece ani.

- Nu-ţi face probleme, mamă, nu este ceva ce se uită prea uşor.

Chiar dacă primi asigurare din partea fiicei ei, Margaret Harrison consideră că era de

datoria ei s-o prevină de fiecare dată când se întâlneau. O întreba aceleaşi lucruri, dacă se văzuse cu Jonas, dacă el o căutase. Margaret socotea că Bridget îi ascunde adevărul şi-i primea răspunsurile cu scepticism.

Tocmai de aceea Bridget se temea că mergând în casa părinţilor ei va fi supusă aceluiaşi tir de întrebări. Privi casa părinţilor ei, proaspăt zugrăvită, apoi cabana ei ascunsă privirilor de frunzele

copacilor. Incetini şi-şi văzu fiica în faţa casei părinteşti discutând cu tatăl ei. Bridget claxonă, sperând că va scăpa de vizita care-i aducea mereu aceleaşi întrebări din partea mamei ei.

Molly o zări şi porni în goană spre maşina ei, cu codiţele-n vânt.

- Mamă, ai întârziat, ce s-a întâmplat? Am presupus că a mai venit vreun client în magazinul tău după ora închiderii.

- Am făcut cumpărături, Molly, va trebui să mă ajuţi să le duc în casă. Ce ai făcut astăzi, Molly?
- Am scos-o din minţi pe bunica.
- Ce i-ai făcut? Ai întrebat-o din cinci în cinci minute ce mai ai de făcut?
- Ei, nu chiar. Bunica este foarte nervoasă, nimeni nu-i intră în voie în ultimul timp. De ce este în starea asta, mamă?
- Fiecare are câte o zi mai proastă, zise Bridget închizând cu şoldul portiera maşinii.
- Dar bunica tot bombăne ceva despre „întoarcerea acelui bărbat“ şi-l tot bate la cap pe bunicul să facă ceva pentru a-l

alunga iar de aici. I-a mai spus că în mod sigur, el o să-ţi facă rău din nou. Cine este acel bărbat, mamă? Ce vrea de la tine? Tu îl cunoşti? nu conteneau întrebările fetiţei.

- Da, eu... mai bine deschide-mi uşa, Molly. privirea observă că în camera ei de zi nu se afla
altul decât Jonas.

- Ce cauţi aici? îl întrebă ea încercând să nu lase să se vadă cât este de tulburată.

- Am decis că este cazul să-mi vizitez vecinii. Uşa casei tale era deschisă, aşa că, iată-mă. Ai

aranjat locul foarte plăcut, mi-am luat între timp libertatea de a mă uita prin jur. Sper că nu te deranjează.

- Este cam târziu să mă deranjeze, replică Bridget.

- Vecini? repetă Molly care-l studia curioasă. Dumneavoastră aţi cumpărat ferma Hanson?

- Exact.

- Te rog să duci cumpărăturile în bucătărie, Molly, spuse Bridget pe un ton

care nu suporta contrazicere. Era un ordin şi nu o sugestie, menită să-i protejeze fiica de ostilitatea pe care o simţea ea la Jonas.

- Imediat, mamă, spuse fetiţa zâmbindu-i lui Jonas.

- De ce ai venit, Jonas? îl interpelă Bridget. Nu am timp de discuţii ca între vecini acum, te rog să mă scuzi. Am adus cumpărături perisabile şi trebuie să le aranjez în frigider.

- Am timp, pot să aştept, Bridget, rezolvă-ţi treburile. Am venit pentru că simţeam nevoia să te văd, să-ţi vorbesc.

- Ţi-am explicat foarte clar că eu nu simt nevoia să întreţin nici un fel de relaţii cu tine Jonas, nici măcar ca între vecini.

Jonas, care continua să privească în jur, făcu o remarcă de parcă ceea ce tocmai auzise nu i se adresa lui:

- N-am văzut nici o fotografie a soţului tău prin casă. Nici măcar una pe noptieră, aşa cum ţine orice femeie serioasă, dedicată familiei.

- N-ai învăţat încă să respecţi intimitatea

altuia!

- De ce nu-mi răspunzi la întrebare, Bridget? Ce motiv ai să nu ţii în casă fotografii ale iubitului tău soţ?

- Am un motiv foarte plauzibil, nu-i plăcea să facă fotografii. Singura lui fotografie este una din timpul şcolii, care nu-l reprezintă defel. Dacă aş fi ştiut că va muri de tânăr şi tu mă vei întreba despre fotografiile lui, i-aş fi făcut unele cu forţa. Molly, care se întorsese aducând cumpărăturile de la maşină, îşi făcu apariţia intempestiv, întrerupând discuţia celor doi. Jonas o examină cu atenţie, dar nu din cauză că ar fi pus la îndoială existenţa unui soţ în viaţa lui Bridget ci pentru că, privind fata, voia să-şi imagineze cum arăta tatăl acesteia, care fusese contribuţia lui.

- Lasă-mă să te ajut, Jonas! interveni Bridget. Molly a moştenit fizicul meu şi firea tatălui ei.

Molly se uită chiorâş la Jonas, deranjată de felul în care era studiată.

- De ce trebuie să-i dai explicaţii acestui domn, mamă? Cine este?

- Dar tu de ce nu te joci cu păpuşile în loc să pui astfel de întrebări? o taxă Jonas.

- Am trecut de perioada păpuşilor. De fapt, nici nu trebuie să plec de aici, sunt acasă la mine.

- Văd că ţi-a moştenit încăpăţânarea, Bridget.

- Molly, aş vrea să adăpi caii şi s-o faci chiar acum. Jonas, nu vreau ca fiica mea să audă astfel de discuţii.

- El este bărbatul despre care spunea bunica? zise Molly apoi ieşi trântind uşa.

- Jonas, nu vreau ca fiica mea să ştie ce-a fost între noi acum unsprezece ani.

- Mai exact zece ani, patru luni şi paisprezece zile. Vrei să laşi naibii cumpărăturile şi să mă asculţi un moment? spuse Jonas luându-i din mâini cutiile de conserve pe care apoi le aruncă pe podea. Apoi îi prinse mâinile.

- Crezi că ar trebui să mă impresioneze exactitatea cu care ţi-ai amintit aceste date? Sper că tu,

care ai o memorie perfectă, îţi mai aminteşti că m-ai părăsit atunci, nu? Eu n-am uitat asta, chiar dacă tu poate ai făcut-o.

înainte ca Bridget să se poată depărta de el, Jonas o cuprinse în braţe şi o sărută pătimaş. Sărutul lui îi evocă mii de amintiri. Ea se bucură ca şi acum zece ani de atingerea lui, de contactul cu trupul lui puternic, iar simţurile ei explodară; fiecare fibră a trupului ei reacţionă la atingerea lui. Bridget era pierdută. Era pierdută, pradă mâinilor lui, iar simţurile ei explodară sub atingerea lui.

- Cei zece ani care au trecut n-au schimbat ceea ce simţim unul pentru celălalt, şopti el. îţi simt inima care bate la unison cu a mea.

Bridget îl împinse cu ultimele puteri eliberân- du-se din braţele lui. Jonas nu încercă s-o oprească, sigur de efectul mângâierilor lui.

- Nu neg că mă poţi face să te doresc, Jonas, dar atâta tot, este doar dorinţă fizică.

- Nu te cred, Bridget.

- Ar trebui să mă crezi, Jonas. Ai ieşit din viaţa mea cu zece ani în urmă şi nu sunt dispusă să te reprimesc.

- Nu fi atât de sigură, Bridget.

- Tu nu trebuie să-ţi faci iluzii, Jonas. Mă simt bine fără tine şi viaţa mea se va desfăşura după normele mele. Nu este loc acum pentru al treilea. O am acum pe Molly, casa, munca mea... pe Jim.

- Deci nu vrei să ne mai dai o şansă?

- Iţi voi da aceeaşi şansă pe care mi-ai dat-o tu când m-ai părăsit; nici una. Iar acum te rog să părăseşti casa, Jonas. Ai aşteptat prea mult pentru a te întoarce în viaţa mea.

Jonas o mai privi câteva secunde înainte de a părăsi casa. Bridget era convinsă că el va reveni, dar pentru un moment se sprijini liniştită de uşă pentru a se linişti. Cât va mai dura până când insistenţele lui o vor face să cedeze? se întrebă ea. Deja avea îndoieli. Jonas păruse foarte sincer, dar şi

acum zece ani ea crezuse la fel, asta până când intervenise mama ei şi-l ajutase pe Jonas să-şi dezvăluie adevăratul caracter.

Capitolul 6

Bridget suspină, conştientă că Jonas o mai batjocorise o dată. Indiferent cât de greu i-ar fi fost, nu avea de gând să-l lase s-o mai facă şi a doua oară. Se întoarse spre locul în care lăsase cumpărăturile şi cu mâna tremurând le puse pe fiecare la locul lor. Se deschise uşa.

- A plecat, mamă, auzi glasul lui Molly, plin de satisfacţie. Sper că tu l-ai făcut să plece. Ochii ei mari scânteiau de mânie. El este bărbatul despre care spunea bunica? Fata aştepta un răspuns concret de data asta.

- Da, Molly.

- Cum îl cheamă?

- Jonas Concannon.

Molly muscă dintr-un măr.

- Sper ca bunica să-l facă să plece din nou.

- N-ar trebui să spui asta, Molly.

- De ce nu? Nu-mi place si nici eu nu-i sunt pe plac.

- N-ai de unde să ştii asta.

Bridget nu era prea sigură de ceea ce simţea Jonas faţă de Molly, iar el nu dădea semne că ar îndrăgi fetiţa. Bridget duse sucul de fructe la frigider.

- Dar ţie-ţi place tipul ăsta, mamă?

Era o întrebare imposibilă la care ea trebuia să răspundă.

- îl cunoşti dinainte de a se muta aici? insistă fata.

- Jonas a locuit aici, în Randolph.

- Când, mamă?

- înainte de a te naşte tu.

Bridget ar fi vrut să încheie aici discuţia, dar Molly nu era fata care să lase un subiect nedezbătut până la satisfacerea deplină a curiozităţii ei.

- De atunci îl cunoşti?

- Da, Molly.
- Deci eraţi prieteni?

Dacă n-ar fi răspuns la întrebarea lui Molly, aceasta ar fi întrebat-o pe bunica ei, probabil, iar Bridget nu voia ca mama şi fiica ei să discute relaţia ei cu Jonas.

- Am ieşit împreună.
- Ai avut întânire cu el? Vrei să spui că a fost iubitul tău?
- Cam aşa ceva.
- L-ai iubit?
- Molly, nu crezi că am şi eu dreptul la puţină intimitate? Da, pe atunci credeam că-l iubesc.

Auzindu-şi propriile-i vorbe, Bridget rămase un moment descumpănită. Pentru un moment, mama şi fiica se priviră lung. Molly nu mai ceru nici o explicaţie, dar o curiozitate încă nesatisfăcută i se citea în priviri.

- Dar tata? Pe el l-ai iubit?
- Există mai multe feluri de dragoste, Molly, îi explică Bridget cu răbdare. Nici tu nu-ţi iubeşti

bunica la fel de mult cum mă iubeşti pe mine. Sigur că l-am iubit pe tatăl tău, altfel n-ai fi apărut tu.

Aparent satisfăcută, Molly mai muşcă o dată din mărul pe care-l avea în mână, apoi îl aruncă pe fereastra care dădea spre păşunea din faţa casei. Bridget oftă şi se întoarse la aranjarea cumpărăturilor.

- Oricum, aş vrea ca bărbatul ăsta să dispară, zise Molly, nu-mi place că locuieşte atât de aproape de noi.

- Nu poţi cere aşa ceva, Molly, acest bărbat are dreptul să locuiască unde doreşte. Bridget îşi spuse că şi-ar fi dorit că Jonas să fi ales orice alt loc, în afară de ferma Hanson.

Molly, care se uita pe fereastră, se întoarse brusc spre mama ei, consternată.

- Am auzit-o pe bunica spunând că i-au dat o sumă destul de mare ca să plece de aici; l-a întrebat pe bunicul dacă n-ar fi cazul să repete gestul. Crezi c-o vor face, mamă?

Bridget îşi ţinu respiraţia. îşi spuse apoi că va trebui să aibă o discuţie cu părinţii ei.

- Si bunicul ce-a răspuns?

Molly o privi o secundă, fără a-i răspunde.

- Bunicul nu crede că va merge şi a doua oară.

- Cred că bunicul are dreptate, zise Bridget, deşi acum nu mai era convinsă că Jonas nu se întorsese în Vermont pentru ea. Apoi, pentru a schimba discuţia, o întrebă: ai şters praful astăzi?

- Da, mamă, a fost o operaţiune destul de plictisitoare, mai adăugă Molly care începuse să arunce cu merele la ţintă într-un coş. Mamă, aş putea merge cu tine mâine în oraş s-o văd pe Vicky?

- O să mai vedem, Molly.

- Te rog, mamă, mă plictisesc cumplit aici.

- Dar nu trebuie să stai singură toată ziua, ai bunicii aici, în apropiere.

- Dar nu mă pot distra cu ei, mamă, trebuie să înţelegi.

- Bine, draga mea, o să te iau mâine cu

mine.

- Ce grozav, mamă! Acum, spune-mi, la ce oră o să mâncăm?

- Imediat ce aranjez cumpărăturile la locul lor, Molly. Dar între timp, te rog să te speli pe mâini şi să încerci să pregăteşti o salată.

- Imediat, mamă, zise fetiţa, apoi se îndreptă spre baie. Pe drum se opri şi se rezemă de unul dintre pereţii unui hol. Privind peste umăr spre mama ei, ea-i spuse:

- Ai auzit, mamă, el credea că mă mai joc cu păpuşile!

Bridget fu nevoită să aştepte sfârşitul săptămânii pentru a discuta cu părinţii ei despre Jonas. Seara nu putea s-o facă: Molly era mereu prin preajmă şi întrucât obiectul discuţiei era s-o atenţioneze pe mama ei să nu mai vorbească despre Jonas de faţă cu fetiţa, amână discuţia. Ea aşteptă până când, sâmbătă dimineaţa, Molly o înşeuă pe Satin, pentru a face o plimbare mai lungă, şi

după ce o văzu plecată porni spre casa cea mare. Ca de obicei, casa strălucea de curăţenie căci mama lui Bridget era o femeie devotată

căminului, pe care-l ţinea într-o ordine perfectă. Toată lemnăria şi mobilierul luceau de curăţenie, aşa cum dorea Margaret Harrison. Soarele se strecura prin geamurile recent curăţate, accentuând albul draperiilor apretate. Perne viu colorate erau aranjate cu bun gust pe sofale sau fotolii, lăsând impresia că niciodată nu se sprijinise nimeni de ele. Cărţile erau aranjate pe rafturi, iar pe mese nu se afla nici un ziar lăsat acolo din întâmplare. Bridget avea permanent impresia că se află într-o încăpere care urmează să fie fotografiată pentru o revistă de decoraţiuni interioare. Margaret Harrison se bucură văzându-şi fiica, dar bucuria ei fu de scurtă durată, căci ea se înfurie imediat ce află motivul vizitei lui Bridget.

- Am discutat cu tatăl tău fără să ştiu că

Molly asculta, se apără femeia. Altfel n-aş fi discutat în prezenţa ei.

- Ştiu asta, mamă, dar aş vrea să te rog să nu mai pomeneşti numele lui Jonas în prezenţa lui Molly. Este la o vârstă dificilă şi din ceea ce a aflat şi-a făcut o părere greşită despre Jonas.

- Sper că nu-mi ceri s-o încurajez să-l placă! După cum te-a tratat ar trebui să te asiguri că Molly nu va vrea să aibă de-a face cu el.

- M-ai înţeles greşit, mamă. Eu nu consider că Molly trebuie să ştie ceva ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă. Slavă Domnului, datorită ţie are deja o idee generală, dar aş vrea să se termine aici. De aceea, aş vrea să fii foarte atentă când discuţi despre Jonas. Bridget ridică ceaşca şi inhală aroma aceea inconfundabilă de ceai proaspăt şi tare, aşa cum îi plăcea.

- Eu consider că Molly ar trebui prevenită, să ştie ce fel de om este acest Jonas, o sfidă Margaret. Iar dacă el s-a

întors în Randolph cu ideea de a te recuceri, aşa cum simt eu, nu cred că se va da înapoi de la nimic şi se va folosi de fiica ta pentru a ajunge la tine. Sunt convinsă c-o va câştiga de partea lui. Ce cale mai bună de a te determina să-l ierţi ar avea, decât prin intermediul fiicei tale?

Era o teorie foarte plauzibilă şi poate că ar fi slăbit decizia lui Bridget de a nu se lăsa amăgită din nou de Jonas. Numai că această teorie avea un punct slab.

- Te înşeli, mamă.

- Mă îndoiesc, Bridget. Acest bărbat nu are scrupule. Ar face orice şi s-ar folosi de oricine pentru a ajunge unde doreşte. Tu ştii asta mai bine ca oricine.

- Ştiu ce vrei să spui, dar... Bridget ezită un moment. Jonas n-o agrează pe Molly, pentru că este fiica lui Brian, bănuiesc. A fost foarte evident ieri când... Bridget se opri căci nu voia ca mama ei să ştie despre vizita lui Jonas.

- Da, când i-a recomandat lui Molly să se

joace cu păpuşile şi să nu mai asiste la discuţiile maturilor, zise Margaret Harrison cu un aer de superioritate, de parcă ar fi vrut să spună că nu i se putea ascunde nimic. Văzând cât de uimită era Bridget ea continuă: Molly mi-a spus totul. L-ai mai văzut în ultimul timp?

- Nu, mamă, zise Bridget cu jumătate de gură, căci nu-i plăcea să fie luată prin surprindere de mama ei care o trata ca pe un copil, făcând-o să se simtă vinovată.

- Este păcat că aflu de la nepoata mea lucruri pe care ar fi trebuit să le aflu de la tine.

- Nu ţi-am ascuns nimic, mamă, au fost lucruri lipsite de importanţă, se apără Bridget. L-am invitat pe Jonas să plece şi el s-a conformat.

- Dacă mai vine nici nu-i mai deschide uşa, Bridget.

Era evident că Molly nu-i spusese bunicii că Jonas le aşteptase în casă.

- L-am văzut ieri în oraş, desigur, fără

ca el să mă vadă. Dacă ai fi văzut cum gravitau femeile în jurul lui! Spune-mi adevărul, Bridget, te mai simţi atrasă de el?

- Stii vechiul proverb, mamă.

Dar gândurile îi zburau numai la el. Toată durerea provocată de plecarea lui nu reuşise să-i diminueze sentimentele. Puse ceaşca de ceai la loc pe farfurioară, apoi se ridică.

- Trebuie să plec, mamă, am multe treburi de rezolvat.

- Oare aşa este, Bridget?

- Da, mamă.

- Bridget, insist să veniţi diseară la cină.

Bridget vru să refuze, dar nu mai avu puterea
s-o facă. Ridică neputincioasă din umeri.

- La ce oră să venim?

- La şase. Vă aşteptăm.

Bridget se îndreptă cu paşi repezi spre ieşire, înainte ca mama ei s-o mai oprească. Odată ajunsă pe treptele casei, ea se opri căci priveliştea care se deschidea în faţa

ochilor ei avu darul s-o calmeze, să-şi spună că există şi lucruri frumoase pe lume. Verdele dealurilor contrasta cu albastrul cerului, aerul era plin de miresmele verii. îşi zări tatăl care lucra pe un tractor de la fermă şi-şi făcură semne de salut unul altuia. Tatăl ei avea mâinile murdare de unsoare, era îmbrăcat într-o salopetă ca orice muncitor şi pe cap purta o pălărie veche de pai.

Cu toţi banii pe care-i avea, tatăl ei rămăsese un fermier în adâncul inimii; era opusul soţiei lui, ancora care o reţinuse pe Margaret Harrison de a nu deveni un balon plin de propria-i importanţă.

- Bună, tată! îi strigă Bridget.

El ridică ochii surprins, ştergându-şi mâinile pe o batistă albă ca zăpada. Bridget avu impresia c-o şi aude pe mama ei văicărindu-se.

- Bună, fetiţo. Molly te căuta.
- Ţi-a spus ce vrea?
- Nu, dar uite-o acolo. Omul îşi căută

din priviri nepoata. Cred că este în spatele cabanei. Molly apăru şi-i făcu semne cu mâna.

- Mă duc să văd ce vrea, tată, ne vedem mai târziu.

- Nu ştiam unde eşti, mamă, spuse fetiţa.

- Am băut un ceai cu bunica ta. Mi-a spus tata că mă căutai.

- Te rog, mamă, vino cu mine să călărim, iar la întoarcere te voi ajuta eu la treburile casei, se rugă fetiţa. Bridget nu mai călărise pe deal de vreo două săptămâni, de când aflase că Jonas se mutase la ferma vecină. îşi ridică privirea spre cerul fără nici un nor, spunându-şi că ar fi fost păcat să se ocupe de gospodărie într-o astfel de zi şi cedă dorinţei lui Molly care înşeuase deja cele două iepe şi o aştepta cu nerăbdare.

- Te rog, mamă, du-te şi ia-ţi cizmele iar eu o să pun şaua pe Flash.

Fetiţa nu mai aşteptă aprobarea lui Bridget, ci dispăru în spatele cabanei lor.

Lui Bridget îi trebuiră doar câteva minute pentru a-şi schimba sandalele cu o pereche de cizme şi ieşi. Molly îi adusese deja iapa care era înşeuată.

Molly începu să râdă.

- Iapa era pregătită de plimbare, aşteptam doar aprobarea ta, mamă.

- Aş vrea să-ţi respecţi promisiunea de a mă ajuta la treburile casei, zise Bridget încălecând. Tu mergi în faţă, Molly, îi spuse Bridget, orientând-o spre păşune.

Pierdură vremea pe păşunea cu flori viu-colo- rate, apoi într-o poieniţă cu arţari, în care îşi aminti bineînţeles tot de Jonas, apoi după ce Molly făcu zeci de frunze să cadă, dând la o parte crengile copacilor, deschizând drumul pentru mama ei, făcură un mic popas. La capătul acestei poieni se afla un perete de stâncă abrupt, urmat de o râpă îngustă, la vederea căruia Bridget struni

calul dar Molly care cunoştea mai bine zona nu avu nici o ezitare şi sări cu graţie râpa.

Privind-o, Bridget simţi mândrie maternă.

- îţi pare bine că am venit aici?

- Ce crezi tu, Molly? Dar spune-mi, când l-ai învăţat-o pe Satin să facă astfel de sărituri?

- Eu şi bunicul am învăţat-o să facă asta, spuse Molly, mândră de isprava ei. Toată primăvara am exersat. Am vrut să te iau prin surprindere.

- Ai reuşit s-o faci, Molly, râse Bridget.

- Bunicul spunea că Satin este foarte talentat şi că poate face orice fel de săritură.

- Ei, nici chiar aşa, să zicem că poate executa sărituri.

- Bunicul mai spunea că şi murgul ar putea fi învăţat să sară fără probleme. Am putea să-i ducem la concursuri de vara viitoare, dar avem nevoie de un trailer pentru cai.

- Desigur de unul care să nu coste prea mult...

- Ni-l putem permite, mamă?

- Ei, am putea cumpăra nişte roţi şi un

grătar, glumi Bridget.

- Mamă, bunicul spunea că...
- Nu-i spune asta bunicului, mai zise ea, căci nu-i plăcea să apeleze la părinţi pentru bani. O să vedem ce putem face, eventual o să cumpărăm unul vechi pe care să-l repare bunicul.

Bridget începu să socotească la ce sumă s-ar ridica un astfel de trailer şi dacă ar merita să-şi rişte economiile pentru el.

- Ar trebui să-l cumpărăm de acum, pentru ca bunicul să-l repare până vara viitoare, insistă Molly.
- Va trebui să vedem cam cât costă, căci nu am nici cea mai vagă idee.
- Să-l rog pe bunicul să se intereseze? o privi Molly plină de speranţă.
- O să vorbesc eu cu tata despre asta, promise Bridget.
- Când?
- în seara asta, vom lua masa cu ei. Cred că am executat destul de repede ordinele tale, domnişoară, zise Bridget.

- Da, şi apreciez asta, mamă.

Apoi, nici una nu mai spuse nimic, bucurându-se în tăcere de foşnetul frunzelor uscate sub picioarele cailor.

- Nu şi-a pierdut vremea, murmură Bridget la un moment dat.

- Cine, mamă?

- Si-a delimitat proprietatea. „Interzisă încălcarea acestei proprietăţi private. Interzisă vânătoarea“ citiră pe inscripţia din faţa lor. Bridget păli realizând că se aflau deja pe pământurile lui Jonas. De parcă i-ar deteriora cineva preţioasa lui proprietate. Cu vechiul proprietar nu fuseseră probleme, nu existaseră semne de demarcaţie. Pe pământurile astea Bridget călărise de când era copil, dar de data asta ele săriseră râpa şi nu intraseră pe poartă. Si domnul Hanson pusese astfel de inscripţii, prin care interzicea să i se încalce proprietatea, dar vecinii făcuseră excepţie.

- Ce tip nesuferit! exclamă Molly. Haide, mamă, să mergem, să nu ne lăsăm surprinse

pe proprietatea lui!

Bridget abia avu timp să ridice ochii, că-l şi văzu pe Jonas călare pe un cal murg pe un deal din faţa lor.

- Molly!

- Vino, mamă, să mergem înainte de a ne prinde, zise Molly îndemnându-şi iapa. Bridget încercă s-o oprească pentru că ar fi fost o prostie să încerce să dispară, ar fi fost dovada unui comportament juvenil. Dar Molly care-şi îndemna de zor iapa, se afla la oarecare distanţă în faţă şi nu mai aveau timp să se uite dacă erau urmărite. Bridget trebuia să fie atentă la ceea ce era în faţa lor. Era sigură că Jonas le văzuse şi-şi imagină cum se amuzase pe seama lor. La vreo câteva sute de metri în faţă se ridicase un gard de lemn care oprea accesul spre şosea. Bridget opri iapa, dar Molly îşi îndemnă calul să sară peste obstacol.

- Nu, Molly, nu! strigă Bridget, dar era prea târziu; cal şi călăreţ săriseră deja peste gard. Aterizară în siguranţă de partea

cealaltă a gardului, tocmai când Bridget auzi motorul unui vehicul

care se apropia. îşi imagină că fiica ei nu-l auzise. Oricum, nu mai conta pentru că iapa trecu peste şanţul săpat dincolo de gard, tocmai în momentul în care apăru o camionetă. Bridget văzu că Molly încerca să oprească iapa şi observă cum şoferul camionetei intră în şanţul de pe cealaltă parte a drumului, tocmai pentru a evita coliziunea. Cu toate acestea, iapa lui Molly alunecă pe pietriş şi căzu. Bridget auzi strigătul fiicei sale şi un altul de disperare, fără a realiza că tocmai ea era cea care strigase. Disperată, ea-şi îndemnă calul să sară gardul şi ajunse la locul în care Molly zăcea în mijlocul drumului.

Soferul camionetei, alb ca varul, nu ştia ce să mai facă.

- Mi-a apărut dintr-o dată în faţa maşinii, n-am avut cum s-o evit, explică el. Este grav rănită?

- Nu ştiu, spuse Bridget disperată.

Molly?

- Să n-o mişti de acolo! se auzi un glas cunoscut, apoi Bridget se simţi împinsă la o parte. Era prea şocată de ceea ce se întâmplase pentru a mai reacţiona la felul brutal în care Jonas prelua

controlul situaţiei. îşi ridică disperată ochii spre cer, rugându-se ca fiica ei să nu fie grav rănită.

- Ce-aş putea să fac? Să chem o ambulanţă? întrebă şoferul care-şi freca mâinile disperat. Am văzut că este o casă acolo sus pe deal, e cea mai apropiată de locul acesta.

- Este casa mea, spuse Jonas şi nu e cazul să chemaţi nici o ambulanţă.

- Nu cred că este bine s-o mişcăm din loc, zise Bridget disperată.

- Cum pot fi de ajutor? repeta şoferul camionetei.

Jonas îl privi o clipă de acesta, realizând că era atât de şocat încât nu-şi dădea seama că repeta într-una celaşi lucru. îi zâmbi plin

de înţelegere.

- Tu, Bridget, ai grijă de cei trei cai, iar dumneata, îi spuse el şoferului, du-ne până la casa despre care ai spus.

- Şi s-o las singură pe Molly? gemu Bridget.

- Nu mai avem nevoie de un alt accident, îi spuse Jonas, iar ea admise că cererea lui avea logică, dar simţi nevoia să i se împotrivească, deşi

genunchii îi tremurau şi abia putea să se ridice în picioare. Totuşi se îndreptă spre locul în care se aflau cele două iepe, le prinse de hăţuri, apoi apucă frâiele calului lui Jonas. Se întoarse şi văzu cum Jonas cu cea mai mare grijă, o urca pe Molly în camioneta bărbatului.

- Te aştept acasă! îi strigă el. Du caii în grajd!

Bridget se chinui să prindă cei trei cai de frâie, dar văzând că Jonas o ridicase cu cea mai mare grijă pe fetiţă, aşezând-o în

camionetă îi mai veni inima la loc.

Cum îndrăznea el s-o lase singură cu cei trei cai? Ar fi trebuit s-o lase pe ea alături de Molly, iar el să aducă cei trei cai! îl urî în acel moment cu aceeaşi putere cu care-l iubise odinioară. Când ajunseră la casa lui, ea descălecă iapa, apoi execută toate ordinele date de Jonas, şi intră în casă.

Curând, ajunse şi camioneta şi ea-l văzu pe Jonas ducând fetiţa pe braţe. Molly zăcea inertă în braţele lui.

Capitolul 5

Trântind uşa, Bridget dădu buzna în casă, încercând să ajungă cât mai repede în încăperea din care răzbătea vocea lui Jonas.

- Am văzut cum s-a întâmplat, domnule Johnson, spunea Jonas. A fost un act necugetat să sară gardul. Nu aveţi nici o vină, nu aveaţi de ce să vă aşteptaţi să apară din senin un cal cu călăreţ în faţa dumneavoastră, mai ales că e un drum cam neumblat. De fapt, este un miracol că aţi

reuşit s-o evitaţi.

Când Bridget intră în camera de zi, Molly era întinsă pe o canapea.

Jonas se afla la căpătâiul ei, la fel şi şoferul camionetei a cărui îngrijorare i se putea citi pe chip.

- Când am văzut-o apărând din senin în faţa maşinii, m-am speriat atât de tare, încât mi-am scurtat viaţa cu zece ani, bâigui omul. Sunteţi sigur că nu vor fi probleme?

- Nu, nu are nimic rupt, îi spuse Jonas. Nu are decât câteva lovituri şi zgârieturi, îşi va reveni, spuse Jonas văzând-o pe Bridget. Doamna O,Shea şi cu mine vă suntem recunoscători că aţi avut prezenţă de spirit şi aţi frânat la timp.

Prin aceste cuvinte, Jonas îi reaminti lui Bridget că nu-i mulţumise omului. Bridget ezită o secundă, iritată de atitudinea lui.

- A, da, am uitat să vă mulţumesc, domnule Johnson.

- Nu aveţi pentru ce, doamnă. Acum, dacă sunteţi siguri că nu sunt probleme şi nu mai aveţi nevoie de mine, ar fi mai bine

să plec acasă. Soţia mea se întreabă probabil pe unde întârzii.

- Puteţi pleca liniştit, domnule, spuse Jonas, întinzându-i mâna.

Soferul care nu mai contenea cu scuzele primi aprobare de la Jonas să plece acasă, unde probabil îl aştepta soţia îngrijorată.

- Bine că n-a făcut vreun atac de cord, bietul om, zise Jonas, după plecarea şoferului.

Bridget se îndreptă spre telefonul din încăpere.

- Aş vrea să sun la spital, să trimită o ambulanţă, spuse ea.

- Nu este nevoie, Bridget!

- Cum să nu fie nevoie? Văd că uiţi că Molly este fiica mea! La început mi-ai ordonat să n-o ating, apoi nu m-ai lăsat să stau cu ea, m-ai trimis cu caii.

- Fii rezonabilă, Bridget! Nu puteai să duci în braţe copilul, nici să determini dacă avea răni grave, iar Johnson nu era capabil să adune caii! Nu este nevoie s-o duci pe Molly la spital.

- N-am de gând să-ţi ascult sfaturile, Jonas! Explicaţiile lui îi accentuaseră starea de agitaţie. Era prea îngrijorată de starea lui Molly ca să-i mai pese de logică. Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă n-ai fi fost tu! Molly fugea de tine când s-a petrecut accidentul. Tu eşti de vină, că ai pus gardul!

- Termină cu istericalele, Bridget! în caz contrar, mă văd nevoit să te pălmuiesc sau să te sărut,

iar pentru cea de a doua variantă sunt prea nervos pentru a o face cum trebuie! Jonas îi eliberă braţul pe care Bridget îl ridicase pentru a-l lovi şi pe care el îl ţinea strâns.

- Unde pleci? îl întrebă ea.

- Acum mă duc să aduc nişte pansamente, gheaţă pentru umflătura de la frunte şi puţin amoniac pentru a o readuce în simţiri.

- Nu te mai las s-o atingi! Molly este fiica mea! O voi duce la spital!

- Ce faci, Bridget, de ce te amesteci în munca mea?

Bridget îl privi uluită.

- Munca ta? Ce vrei să spui?

- Nu pretinde că eşti ignorantă, Bridget, ştii prea bine că sunt medic!

Uluită, Bridget deschise gura să spună ceva, dar nu avu glas.

- N-am ştiut, se bâlbâi ea.

- Toată lumea ştie, Bridget. Evelyn, Bob, este imposibil ca tocmai tu să nu fi aflat!

- N-am ştiut, Jonas, îţi jur, murmură Bridget. Se simţi datoare cu o explicaţie. N-am vorbit cu

nimeni despre tine, şi n-am avut cum să aflu. Este la fel cum ţi-au ţinut ţie secret despre Brian.

Jonas o privi cu o sprânceană ridicată aşa cum făcea el când nu ştia ce să creadă. Tocmai vru să mai spună ceva când Molly dădu semne că se va trezi.

- Mamă? gemu Molly.

- Sunt aici, draga mea, spuse Bridget îngenunchind la patul fetei.

- Cum te simţi, Molly? o întrebă Jonas.

- Nu ştiu, mă doare totul, spuse fata ducând mâna la umflătura din frunte.

- Ai făcut un act necugetat, care putea să te coste viaţa, ai avut mare noroc că nu te-a lovit camioneta.

Molly luă un aer dispreţuitor.

- Voiam să dispar din calea ta, indiferent cum, mărturisi ea.

- Ai făcut-o aşa cum nu trebuia.

- Şi Satin?

- Nu are prea multe lovituri, este doar zgâriată. La fel ca tine, ea are lovituri uşoare şi zgârieturi.

- Aş vrea s-o văd, spuse Molly încercând să se ridice, dar Jonas o culcă la loc cu capul pe pernă.

- N-o poţi face acum, va trebui să-ţi curăţăm rănile, să le pansăm, apoi îţi vom îngriji şi calul. Adresându-i-se lui Bridget el continuă să dea ordine: tu stai aici, n-o lăsa să coboare până mă întorc eu.

Era un ordin fără sens căci Bridget nu avea de gând să plece. Veni mai aproape de fetiţă şi încercă s-o calmeze.

- Te simţi mai bine, draga mea?

- Ceva mai bine, mamă, dar sunt atât

de speriată!

- Si mie mi-a fost teamă fetiţo, spuse Bridget pe un ton calm. De ce ai făcut săritura aceea necugetată?

- Nu mi-am închipuit c-o să treacă tocmai atunci o maşină.

Jonas reveni cu pansamente şi iod.

- Bluza este ruptă oricum, o să-i tai mâneca, îi spuse el lui Bridget.

- Desigur, Jonas trebuie să faci cum crezi că este mai bine.

- Ce vrea să-mi facă, mamă?

- Vreau să-ţi curăţ rănile de pe braţ, sunt pline de praf şi murdărie, îi spuse Jonas.

- Nu vreau să mă atingi!

- Jonas este medic, Molly, el ştie mai bine ce trebuie făcut.

- Nu-mi pasă, nu vreau să mă atingă!

- Cred că oricum nu ai nici o şansă, Molly, degeaba te împotriveşti. Jonas îi curăţă rănile cu iod, apoi i le pansă cu grijă. Ar fi bine să stai liniştită, să nu te mişti, foarfeca asta este destul de ascuţită şi nu

vreau să-ţi mai fac şi eu o rană în plus.

- Eşti un tip imposibil!

- Mi s-a mai spus, răspunse Jonas, continuând s-o panseze.

- Au! Mă doare! strigă fata, când Jonas îi aplică un antiseptic pe răni.

- Credeai c-o să te gâdile?

- Nu eşti un doctor prea grozav!

- Acelaşi lucru se poate spune despre felul în care călăreşti tu!

- O să vezi ce bună călăreaţă sunt! O să-ţi demonstrez!

- Cu ce? Cu mârţoaga pe care ai călărit-o acum?

- Satin nu este o mârţoagă! Este un cal Morgan, înregistrat, şi oricum, e o rasă superioară cailor tăi! pufni fata cu dispreţ.

- Ce ştii tu despre caii Morgan?

- Stiu destule. Justin Morgan a locuit aici, în Randolph, iar pe acel cal care a devenit celebru, l-a chemat Figure. Apoi după ce a devenit foarte cunoscut se vorbea despre el ca despre „calul lui Morgan“

- Si de ce, mă rog, a ajuns faimos?

- Jonas, de ce o necăjeşti? interveni Bridget. Ce vrei să demonstrezi?

- Bridget, te rog, nu te amesteca. Este o discuţie pe care vreau s-o port doar cu Molly. Poţi interveni doar dacă ea nu ştie să-mi răspundă, desigur. Această provocare fu însoţită de o privire pe care i-o aruncă fetiţei.

- Pentru că făcea de toate. Lucra la pădure toată ziua, căra buşteni apoi alerga la curse. Si era un cal foarte blând. Dar asta nu este tot ce ştiu despre el. Rasele americane Saddlebred, sau Tennessee Walking Horse sunt obţinute prin încrucişarea cu un cal Morgan.

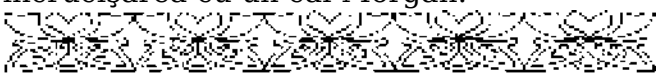

- Şi tu crezi că şi calul tău este unul special, nu?

- Satin poate face orice i se cere.

- Jonas, vrei să-mi laşi fata în pace!

- Atunci cum îţi explici, Molly, că Satin a sărit chiar în faţa camionetei?

- Nu cunoştea locul şi n-a ştiut că acolo este un drum asfaltat.

- Oricum, nu are nici o scuză. Trebuia

să fie atentă unde sare.

- Satin a făcut o săritură superbă pste gardul foarte înalt pentru ea. Molly se încăpăţâna să scoată în evidenţă părţile bune ale iepei.

- Şi tocmai de asta a sărit în faţa unui camion! bombăni Jonas. Acum, stai liniştită să-ţi dezinfectez genunchiul, o să-ţi rămână un semn destul de urât. Aşteaptă să aduc un plasture potrivit.

Bridget profită de scurta lui absenţă şi i se adresă lui Molly.

- Scumpa mea, stai liniştită şi ascultă sfaturile lui Jonas. Să nu te mişti până nu mă întorc eu. Ea plecă în camera alăturată unde Jonas scotocea

după plasturele potrivit. El nu-şi ridică ochii din cutia metalică în care nu găsea ceea ce căuta. Bridget se răsti la el.

- De ce o provoci pe Molly?

Jonas zâmbi uşor amuzat.

- Nu ţi-a plăcut felul în care mi-am tratat pacienta?

- Jonas, ştiu de ce nu-ţi place Molly, dar

nu trebuie să laşi să se vadă asta! Este un copil sensibil şi nu-mi place s-o ridiculizezi. Nu ajunge că a avut acest accident tocmai pentru că voia să te evite? Sau te foloseşti de ea, pentru a mă face să te reprimesc?

- Poate că metodele mele sunt discutabile, Bridget, replică el pe un ton calm, dar vor da rezultatele dorite. Am curăţat şi tratat rănile fetei tale şi le voi bandaja, indiferent dacă-mi place fata sau nu. Iar dacă tu vrei să afli mai multe despre felul meu de a fi şi de a gândi, eşti invitata mea.

El o lăsă pe Bridget în camera în care se aflaseră amândoi şi se întoarse la Molly. Pentru ea un singur lucru era clar acum: Jonas nu negase că n-o plăcea pe Molly.

- Te doare capul? Ce simţi? o întreba el pe fetiţă când se întoarse şi Bridget la căpătâiul ei.

- Tu ce crezi că simt? Important este c-o să mă pot ridica în picioare.

După ce-i pansă rănile, Jonas o duse în braţe spre maşină şi porniră spre casa lui

Bridget. Ea nu scăpă din vedere că fetiţa răsuflase uşurată când Jonas o aşezase pe scaunul din dreapta lui. La intersecţia cu drumul spre oraş, Jonas i se adresă lui Bridget:

- Vrei să te duc în oraş la doctorul tău, să-ţi confirme că am făcut ceea ce trebuia?

- Nu cred că mai este necesar, Jonas, fetiţa se simte mult mai bine.

- Eu m-am oferit, dacă nu vrei este problema ta, Bridget.

Jonas o ajută să coboare fetiţa din maşină, opeaţie care se dovedi mai dureroasă decât urcarea. Trupul ei rigid şi dureros nu se putea coordona. Impacientat, Jonas o dădu pe Bridget la o parte.

- O s-o duc eu în braţe.

- Nu! strigă Molly, dar înainte de a-l putea opri se trezi luată pe sus, în braţele lui puternice.

Nici nu făcură câţiva paşi că Margaret Harrison, care se afla prin preajmă începu să ţipe speriată:

- Bridget! Ce s-a întâmplat? Ce este cu

Molly?
Intorcându-se ei o văzură pe doamna Harrison
care venea în fugă spre ei, încercând să-şi păstreze totuşi aerul ei de doamnă.
Intr-adevăr, fetiţa nu arăta prea bine; la cap avea un cucui proeminent, genunchii îi erau bandajaţi, iar una dintre mânecile bluzei îi atârna. Jeanşii erau rupţi în genunchi. Fetiţa părea mult mai rănită decât era în realitate.

- O, a apărut şi mămica, zise Jonas sarcastic. Spune-mi, Bridget, acum când locuiţi atât de aproape, cred că mama ta îţi controlează toţi prietenii pentru a vedea care este mai potrivit pentru tine, nu?
- Poate că mama este o femeie posesivă şi băgăcioasă, dar intuieşte perfect caracterele oamenilor.
- Tot mai crezi asta, Bridget? înseamnă că nu te-ai maturizat încă.

- Molly, fetiţa mea, ce ţi s-a întâmplat?
- A căzut de pe cal, asta-i tot, are câteva lovituri şi zgârieturi, dar nici una gravă, îi răspunse Jonas.

- Arăţi îngrozitor, fetiţo, o încuraja Margaret Harrison. O să-i rămână cicatrice?
- Se vor estompa cu timpul, doamnă Harrison.
- Bridget, tu l-ai lăsat pe acest bărbat să aibă grijă de Molly?
- Dar este medic, mamă.
- Da, ştiu asta.
- Şi mie de ce nu mi-ai spus, mamă? De ce m-ai lăsat să mă pun singură într-o situaţie umilitoare?
- Am crezut că ştiai, Bridget.
- Acum, nu mai contează, zise Bridget exasperată.

Margaret Harrison o căută din priviri pe Molly şi intră în panică.

- Unde a dus-o pe Molly?
- Cred că în dormitorul ei.
- De unde ştie el unde este camera lui Molly?
- Probabil Molly i-a spus unde s-o ducă, mamă. Te rog nu mai pune atâtea întrebări, nu este momentul!

Bridget urcă scările care duceau spre

dormitorul fetiţei, dar tocmai atunci Jonas apăru în capul scărilor.

- Am ieşit pentru că Molly se schimba. Dacă va avea dureri de cap, poţi să-i dai aspirină. Sau să iei legătura cu medicul ei.

- Eu mă duc să vadă dacă are nevoie de ajutor, spuse doamna Harrison, urcând treptele pe care Jonas tocmai le coborâse.

Jonas aşteptă ca femeia să intre în camera nepoatei sale.

- Ce păcat că mama ta nu este o femeie împlinită prin căsătorie! Căci dacă ar fi nu s-ar mai amesteca atât în viaţa ta! Poate că ar fi fost mai bine dacă tatăl tău i-ar fi făcut o droaie de copii, ca să nu mai aibă timp să intervină în vieţile altora! O să-ţi aduc caii mâine dimineaţă, îi spuse el telegrafic.

Bridget avu intenţia să-i mulţumească pentru îngrijirile acordate lui Molly, dar nu mai apucă s-o facă, Jonas dispăruse. Bridget simţi că-i tremură picioarele de parcă Jonas plin plecarea lui i-ar fi luat puterile.

Capitolul 6

Spre seară, aflată în bucătărie, Bridget zări mişcare la padocul cailor şi-şi spuse că probabil era Jonas care adusese caii. Mai întârzie puţin în dreptul chiuvetei, apoi se hotărî şi ştergân- du-şi mâinile pe un prosop vru să verifice în ce stare se afla Molly înainte de a pleca spre staul, căci trebuia să hrănească animalele şi să le schimbe fânul. Nu-l putea lăsa pe Jonas s-o facă. Deja era obligată faţă de el, pentru ajutorul oferit lui Molly. Si mai avea ceva de lămurit cu el.

- Molly, Jonas a adus caii! strigă ea la fiica ei care stătea întinsă pe o canapea din camera de zi.

Neprimind nici un răspuns intră în încăpere să vadă ce se întâmpla cu fata. Molly dormea dusă.

Bridget se întrebă dacă era bine s-o trezească sau nu. Văzând că dormea profund, se strecură pe uşă şi porni spre padoc, gândindu-se că se va întoarce înainte

să se trezească fetiţa. Deschise uşa acestuia şi o izbi mirosul caracteristic, de harnaşamente şi de fân uscat. Flash, iapa cea murgă, era la locul ei cu urechile ciulite. Dar din locul în care se afla iapa lui Molly auzi zgomote de paie şi şoapte. Se îndreptă într-acolo, unde Jonas era aplecat la picioarele din faţă ale iepei. Văzând-o, se îndreptă din şale. Era îmbrăcat cu o cămaşă groasă în carouri şi jeanşi. Bridget uită pentru un moment motivul pentru care venise în staul.

- Ce face Molly? o întrebă el.

- Doarme, Jonas.

- Am hrănit şi adăpat caii, spuse el mângâind coama iepei.

- Nu trebuia să faci tu toate astea, protestă Bridget, spunându-şi că nu trebuia să se lase din nou influenţată de farmecul lui.

- N-a fost prea greu, spuse el ridicând indiferent din umeri.

- Poate că nu, dar eu...

- Bridget, nu mi-a plăcut cum arată una dintre încheiturile iepei, mi se pare umflată, ar trebui s-o vadă un veterinar.
- Da, o să mă ocup eu de asta.
- Aş putea s-o văd pe Molly înainte de plecare?
- Molly este pe sofaua din camera de zi, spuse Bridget.
- A mai avut dureri? o întrebă Jonas pe drumul spre casă.
- O uşoară durere de cap, dar i-am dat aspirină şi i-a trecut.
- Dar ameţeli, greaţă?
- Nu.
- Foarte bine, de fapt, nici nu mă aşteptam să aibă.

Bridget îl privi puţin revoltată de siguranţa lui,
dar apoi îşi spuse că el era medic şi trebuia să-i acorde importanţa necesară. Dar, în acelaşi timp trebuia să fie foarte atentă să nu se mai lase dominată de farmecele lui masculine.

Se îndreptară în tăcere spre casă. Soarele apusese şi chiar luna se ivise de undeva de deasupra unul deal. Aerul era destul de cald însă. Atmosfera Vermontului astfel văzut părea una foarte liniştită, calmă şi senină dar inima lui Bridget bătea tare, iar sângele îi pulsa puternic în vene.

Ajunseră şi la căpătâiul lui Molly care dormea dusă.

- S-o trezesc? îl întrebă ea.

- Nu, nu este nevoie. Jonas îşi trecu o mână prin păr, cu un gest de om obosit: Bridget, spuse el apoi, întorcându-se spre ea, ai cumva nişte cafea?

Cum putea să-l refuze?

- Sigur că am, am făcut-o după amiază dar au trecut vreo două ore de atunci şi ar putea fi foarte puternică. îţi voi pregăti alta.

Jonas se aşează pe un scaun cu un braţ peste spătarul acestuia, părând obosit şi distant.

- Bridget, îţi datorez scuze, spuse el fără introducere.

Bridget îl privi luată prin surprindere. Il privi uimită dar el se concentrase asupra ceştii de cafea. Apoi, se încruntă.

- Pentru ce, Jonas?
- Pentru felul în care m-am purtat.
- Nu este nici o problemă, îi spuse ea încercând să evite aducerea discuţiei în plan personal.
- Nu trebuia să fiu atât de dur cu tine, nu meritai un asemenea tratament.
- Nu mai contează acum, am uitat totul, zise ea ridicând din umeri, aparent indiferentă.
- Simt nevoia să-ţi cer scuze, Bridget, tu erai îngrijorată din cauza fiicei tale, erai speriată de moarte, de fapt. Tu ai reacţionat aşa cum ar trebui s-o facă orice mamă, îngrijorată pentru copilul ei. Eu am fost prea dur şi insensibil la ceea ce simţeai tu.
- Acum, nu mai contează, Jonas.
- Ba contează, Bridget. De fapt, starea mea era provocată de faptul că m-ai evitat permanent de când m-am întors aici, în localitate, dar cu toate astea n-ar fi trebuit

să las sentimentele mele să transpară tocmai acum.

- Greşeşti, Jonas, eu nu încercam să te evit, îl corectă Bridget. Molly era aceea care nu voia să dea ochii cu tine. Eu încercam doar să ţin pasul cu ea.

- De ce să fugă Molly de mine? Nu ea mă interesa.

- Molly a observat că n-o agreezi şi reacţionează că orice copil de vârsta ei, nu te place nici ea.

- Asta face situaţia noastră şi mai dificilă, nu?

- Nu există o situaţie a noastră, cum o numeşti tu, Jonas. Spune-mi, intenţionezi să-ţi deschizi cabinet aici?

Jonas zâmbi cinic, observând cu câtă lipsă de îndemânare încerca ea să schimbe subiectul. Privirea lui se opri asupra buzelor ei care sorbeau din cafea. încercând să afişeze un aer nonşalant de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că privirea lui nu avea efect asupra ei, Bridget fu aproape de a se

arde cu cafeaua, lucru care nu-i scăpă neobservat lui Jonas.

- Da, intenţionez să-mi deschid cabinet, Bridget, dacă asta te interesează, am închiriat deja

o clădire şi voi instala săptămâna viitoare echipamentul, voi aduce ceva mobilier. Am angajat şi o asistentă.

- Deci te-ai hotărât să te stabileşti aici? observă Bridget cu un gol în stomac.

- Da, Bridget, după cum ţi-am mai spus, hotărârea mea este luată. Am luat această decizie după revederea cu tine din luna martie şi după ce Bob mi-a spus că soţul tău a murit.

- Nu trebuia să te laşi influenţat de aceste informaţii, replică ea.

- Probabil n-ar fi trebuit.

- Si pacienţii tăi din New York, de pe Madison Avenue?

- Am lucrat într-o clinică, Bridget, începu el încercând să-şi controleze mânia care punea stăpânire pe el după ce sesizase

tonul ei batjocoritor. Acolo n-am avut prea mulţi pacienţi bogaţi. Ba chiar mulţi dintre ei nici nu-şi puteau permite să se îmbolnăvească. Nu ştiu de ce continui să crezi că mă interesează atât de mult partea materială.

Bridget simţi nevoia să lase discuţia să alunece spre alte subiecte, căci dacă ar fi continuat-o ar fi ajuns din nou la vechile argumente despre relaţia lor din trecut, ar fi lăsat să iasă din nou la suprafaţă toată tristeţea şi amărăciunea. Căci îi era destul de greu să suporte prezenţa lui Jonas fără că vechile emoţii s-o cuprindă.

- Ştiu că serviciile medicale costă destul de scump, ştiu cât m-a costat pe mine creşterea lui Molly, bănuiesc că plecarea ta a fost o dezamăgire pentru cei de la clinică. Ai lucrat mult timp acolo?

- De la absolvirea facultăţii. Cred că unii dintre colegii de la clinică m-au regretat, dar au înţeles că voiam propriul meu cabinet, şi mai ales că voiam să părăsesc

oraşul. Oricum, au angajat un alt stagiar pe postul meu.

Bridget privi mâna lui mare şi puternică ţinând cana de cafea. Nu ştia ce să-i răspundă.

- Nu este alt loc mai frumos decât Vermont, spuse ea după un timp.

- Pe dracu, Vermont! şopti el. M-am întors pentru tine, Bridget, nu pretinde că n-ai înţeles. Jonas

acoperi cu palma mâna ei care se afla pe masă, înainte ca ea să şi-o poată retrage. M-am hotărât să vin înapoi, să văd dacă mai avem vreo şansă împreună.

Bridget simţi că mâna lui o arde.

- Tu eşti medic, Jonas, tu salvezi vieţi. Dar nu mai poţi insufla viaţă unui lucru care a murit de zece ani. încet, dar cu fermitate, ea îşi retrase palma din mâna lui, apoi îi zâmbi politicos. Mai vrei puţină cafea?

în sufletul ei era o adevărată furtună.

Jonas o privi un moment, de parcă n-ar fi crezut ce i se spusese. Apoi, împinse cana

de cafea spre ea.

- Te rog să-mi mai torni puţină, asta s-a răcit.

Bridget luă cana lui şi se îndreptă spre dulapul pe care pusese ibricul. Deşi cafeaua din cana lui mai era fierbinte, ea o aruncă şi-i turnă alta.

- Pentru mine totul este neschimbat, Bridget, îi spuse el, venind cu paşi uşori spre locul în care se afla ea. Tu chiar nu mai simţi nimic pentru mine?

încet, el îi ridică părul lăsat liber pe spate şi o sărută. Bridget simţi că încep să-i tremure picioarele, vru să se elibereze dar se lovi de pieptul lui puternic. Apoi, după ce-şi recăpătă controlul, puse o oarecare distanţă între ei şi-i întinse cana cu cafea. El nu avu încotro şi o luă.

Inima ei bătea atât de tare, încât se sperie.

- Te rog, ia cafeaua, Jonas.

Nervoasă, îşi trecu o mână prin păr, apoi se răzgândi şi-şi dădu părul după ureche. Se

vedea că era realmente sfâşiată de conflictul care se dădea în interiorul ei. Jonas o urmărea cu ochi lacomi, şi-i cântărea fiecare gest.

- Bridget, insistă el....

- Jonas, spuse ea cu glas tremurat, nu ţi-am mulţumit pentru ceea ce ai făcut pentru Molly. Desigur, îţi voi plăti aceste servicii...

- La naiba, Bridget! urlă el scos din minţi. Crezi că vreau bani de la tine? Apoi după o secundă de tăcere, el continuă: vrei să stabilesc un preţ pentru serviciile mele? Bine, o s-o fac. Preţul eşti chiar tu şi vreau să-mi fie plătit acum!

- Nu, Jonas, ia-ţi gândul de la mine! Bridget încercă să protesteze deşi simţea mâinile lui strângând-o ca o menghină. Mai hotărâtă ca oricând să-l respingă ea îi evită sărutul, dar Jonas continuă s-o strângă la piept, iar căldura trupului lui o învălui. Era pierdută. Cu răbdare el refăcu traseul sărutărilor de altădată, îi exploră încet lobul urechii, sprâncenele, obrajii, iar când ajunse

în dreptul buzelor, Bridget simţi că-i tremură picioarele şi era gata să capituleze. Gura lui o acoperi pe a ei şi ea se trezi răspunzându-i cu pasiune la sărut. Flăcările dragostei formau o spirală ameţitoare în trupul ei, unindu-se cu pasiunea lui, până când ea se lăsă pradă dorinţei primitive care pusese stăpânire pe amândoi. Jonas îşi strecură mâinile sub bluza ei şi ea le simţi arzându-i pielea. Când Jonas începu să-i descheie nasturii bluzei, ea deveni conştientă că acest obstacol nu trebuia înlăturat din calea lui. Stia unde o va duce acest abandon total. Si mai ştia că nu trebuia să cedeze. Nu putea să-l lase pe Jonas s-o rănească

din nou, conştientă că dacă va ceda dorinţelor fizice va pătimi din nou pentru că-l va iubi total, aşa cum făcuse cu zece ani în urmă. Oare nu învăţase nimic din acea experienţă tristă? Nu învăţase că Jonas era un bărbat în care nu trebuia să aibă încredere? El lua ceea ce dorea, se folosea

de cine voia apoi, dacă i se oferea ceva mai bun, pleca fără nici un regret. Nu, de data asta nu va mai cădea sub vraja lui!

- Jonas, opreşte-te!

El o privi uimit căci nu se mai aşteptase la rezistenţă în acest moment.

Bridget se răsuci şi se eliberă din braţele lui, punând o oarecare distanţă între ei, înainte ca el s-o cuprindă din nou. Pentru ea era o adevărată tortură să fie din nou în braţele lui şi să trebuiască să-l refuze.

- Văd că repeţi acest nu, în timp ce trupul tău mă doreşte cu fiecare fibră, şopti Jonas, continuând s-o sărute. Se pare că-ţi place să mă torturezi.

- Răspunsul meu este „nu“, insistă ea, oftând. Nu te voi lăsa să pui stăpânire pe mine din nou. Te

rog să-mi dai drumul! Bridget reuşi să se elibereze din braţele lui. De data asta Jonas nu mai insistă, ci o privi uimit, cu respiraţia greoaie, frustrarea şi dorinţa evidente în priviri. Bridget bătu în retragere,

îndepărtându-şi părul din ochi. Nu-i fusese uşor să reziste acelei priviri care arunca flăcări de dorinţă, trăsăturilor lui puternice, oarecum primitive, muşchilor cu uşoare tresăriri, pe care el încerca să-i controleze.

- întotdeauna ţi-a plăcut să întinzi coarda, Bridget, declară Jonas. Văd că ţi-ai păstrat vechile obiceiuri. Tot mai obişnuieşti să scoţi bărbaţii din minţi până să le oferi ceea ce vor?

- Tu ai început să mă seduci, protestă ea.

- Tot mai încerci să-ţi păstrezi imaginea neîntinată, draga mea? Nu mai este cazul! replică el pe obişnuitu-i ton sarcastic. Imaginea ta a fost destul de deteriorată.

- Mulţumită ţie, Jonas! Dacă ai şti cât te urăsc!

- Te simţi mai bine dacă dai vina pe mine? zise el cu o sprânceană ridicată.

- Exact. Cu zece ani în urmă ai profitat de tinereţea şi inocenţa mea, ai luat ce ai vrut, ba chiar ai fost şi plătit pentru asta. Acum nu ţi se pare normal să te detest?

- Te-am forţat în vreun fel, Bridget? Spune, te-am forţat cumva? Dar pentru a-mi satisface curiozitatea ai putea să-mi spui câţi bărbaţi te-au ţinut în braţe de când am plecat eu?

Bridget îi răspunse înţepată:

- Nu ştiu, le-am uitat numărul. Dar despre femeile tale ce poţi spune?

- De ce-mi eviţi întrebarea, Bridget?

- Iar tu eviţi răspunsul, Jonas! întotdeauna ai făcut-o! Nu ai dreptul să mă condamni pentru ceea ce am făcut sau n-am făcut în aceşti zece ani, dar un singur lucru este evident: standardele mele morale sunt mai înalte decât ale tale.

- Adevărat? o tachină Jonas. Pariez că ai fost o soţie model pentru defunctul tău soţ. La naiba! Fidelitate, virtute, loialitate sunt cuvinte necunoscute pentru tine! Nu m-ar surprinde dacă aş afla că nu ţi-ai făcut fiica cu defunctul tău soţ!

Bridget spumega de mânie. Căută cuvinte cât mai aspre pentru a-l răni, dar nici unul dintre acestea nu puteau exprima ura din sufletul ei. Fără a se gândi la consecinţe, îl pălmui.

- Ieşi imediat din casa mea!

Jonas continua s-o privească fix, fără ca nici un muşchi să-i tresară. Palmele ei îi lăsaseră o urmă roşie pe faţă. Continuă s-o privească, incapabil de a-i înţelege mânia, apoi din trei paşi ajunse la uşă.

Bridget închise ochii când auzi cum se trânteşte uşa, care făcu să zăngăne geamurile. Simţea o durere puternică la inimă. Dragoste şi ură; îşi dori să nu fi auzit vreodată aceste vorbe.

Dar zgomotul făcut de uşa trântită îi diminuă şi furia. Simţi o slăbiciune inexplicabilă şi o durere cumplită în zona inimii.

- Mamă? auzi glasul somnoros al lui Molly.

- Sunt aici, draga mea, în bucătărie, îi

răspunse ea sprijinindu-se cu mâinile de masă, căci simţea că-şi pierde echilibrul.

- De unde s-a auzit zgomotul ăla puternic?
- Ce zgomot, draga mea?
- A fost ceva, ca o lovitură care a zguduit toată casa.
- Probabil ai auzit la televizor, draga mea. Cum te simţi, Molly?
- Mă doare tot corpul.
- Stiu, iubito. Si pe mine mă doare totul. Dar capul te doare?

Molly ezită o secundă, de parcă ar fi vrut să se asigure că ceea ce spunea era conform realităţii.

- Mă doare, dar foarte puţin. Mi-ai putea face un ceai cu lâmâie? Mamă, a fost cineva aici cât am dormit eu? Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva la bucătărie, dar poate am visat.
- Nu n-ai visat, Molly.
- Nu, poate ai auzit conversaţia cu Jonas.
- A fost aici? Pentru ce?

Bridget îi aduse ceaiul cu multă lămâie.

- De ce a venit aici, mamă? insistă Molly şi din vocea ei Bridget înţelese cât de mult îi displăcea Jonas.

- A adus caii.
- I-ai hrănit şi adăpat, mamă? Molly încercă să se ridice dar durerile o făcură să-şi lase capul la loc pe pernă.
- A avut Jonas grijă s-o facă, draga mea.
- Atunci, o să mă duc să văd ce face Satin. Cred că îmi simte lipsa. Molly încercă să se ridice dar căzu înapoi în pat. Mă doare tot corpul, mamă!
- Stai liniştită, Molly, Satin este bine. Dar atunci Bridget îşi aminti ce-i spusese Jonas despre umflătura de la glezna iepei. îi întinse ceaiul lui Molly şi se îndreptă spre telefon.
- Pe cine suni?
- Pe bunicul tău.
- De ce? Este vreo problemă cu Satin?
- Jonas a observat că Satin are glezna umflată. Nu crede că este ceva serios dar mi-a sugerat că ar trebui să-l chem pe tata

care se pricepe foarte bine la cai.

- Dacă se întâmplă ceva cu Satin, nu vreau să mai trăiesc! zise Molly printre lacrimi.

Bridget ar fi vrut să-i spună că şi atunci când pierzi pe cineva drag, nu mori. Continui să trăieşti, chiar dacă viaţa este mai rea decât moartea, în astfel de cazuri.

Capitolul 1

Jonas stătea la umbra unui arţar, sprijinindu-se în coate, privind cu durere şi strângere de inimă cabana lui Bridget, aflată undeva în vale. Era sfârşitul lunii iulie, trecuse o lună de la accidentul lui Molly şi el regreta că se comportase prosteşte, dând dovadă de o gelozie nejustificată. Un medic trebuia să-şi poată controla emoţiile, el niciodată n-ar fi trebuit să arunce toată gelozia lui asupra lui Bridget. Dar o făcuse, vrând s-o rănească la fel de profund cum îl rănise şi pe el refuzul ei.

O iubea mai mult acum decât cu zece ani

în urmă şi ar fi vrut s-o facă şi pe ea să-l iubească. Ridică neputincios din umeri, conştient că nu

putea s-o facă pe Bridget să-l iubească din nou dacă ea nu simţea nimic pentru el. în gelozia lui stupidă o împinsese în direcţie opusă.

Deodată zări o siluetă zveltă. Era Bridget care întindea rufele. Dorinţa fizică începu să-l chinuiască atunci când îşi aminti formele ei.

- La naiba! exclamă el, lovind cu palma în trunchiul copacului pentru a-şi provoca intenţionat durere. De ce naiba cumpărase ferma aceasta, lipită de cea a părinţilor lui Bridget? Nu judecase de loc în momentele acelea. Dar de fapt, o cumpărase atunci când începuse să se întâlnească mai des cu ea şi ştia că va face orice pentru ca să-l accepte din nou. Dar nu dăduse dovadă de prea multă raţiune când îşi vânduse acţiunile la clinică pentru a veni pe pustietatea asta.

Se uită la pământul pe care stătea,

făcuse deja cărăruie spre acest arţar de unde o putea vedea pe Bridget, petrecând ore întregi pentru ca ea să iasă din casă. Mai vorbise de câteva ori cu ea, de la accidentul lui Molly, atunci când Bridget nu-l putuse evita. Când se dusese acasă la ea să vadă cum îi

merge lui Molly, Bridget îi spusese, fără a-l invita înăuntru, că doctorul lui Molly a venit să se ocupe de ea.

Jonas căutase de multe ori în gând o scuză potrivită dar Bridget nu-l ascultase, nici măcar nu-i dăduse şansa să vorbească trântindu-i mereu uşa în nas. în situaţiile în care se întâlniseră întâmplător singuri sau în prezenţa altora Bridget se purtase foarte rece cu el. Iar el n-o putea învinui. Când o văzuse în compania lui Jim Spencer îl scosese gelozia din minţi. Ca atrasă de un magnet, privirea lui se îndreptă tot spre cabana lui Bridget. La un moment dat văzu că femeia ridică o mână în semn de salut şi nu ştiu cum să reacţioneze. Pulsul i se acceleră, dar se calmă singur

spunându-şi că de la distanţa aceea nu avea cum să-l vadă. Jonas se uită în jur să vadă pe cine salutase Bridget. Deci nu era el cel salutat. Văzu o făptură care ducea de hăţuri un cal, spre păşune. Era Molly şi iapa ei, Satin. Acest copil şi verigheta pe care Bridget o mai purta pe deget erau semnele evidente ale infidelităţii ei. Cu timpul o va face să scoată această verighetă. Cât despre copilă, Jonas nu-şi putea

disimula resentimentele faţă de ea. Atunci când o privea nu realiza cât de mult îi seamănă lui Bridget, nu vedea decât că este copilul altui bărbat şi această realitate îl devora ca un cancer. Până va găsi remediul pentru asta Jonas era conştient că nu va fi capabil să pună capăt geloziei pe care o simţea faţă de Bridget. Iar atâta timp cât se va lăsa sub imperiul acestei gelozii, nu va fi bărbatul pe care-l voia Bridget. Dar dacă va fi răbdător, ea l-ar putea iubi.

Mai avea o singură soluţie pentru a se vindeca de gelozie şi o va încerca, indiferent de riscuri. Fără să piardă din ochi calul şi

călăreţul, coborî dealul. îşi spuse că va încerca şi această ultimă soluţie, deşi ceea ce trebuia să facă nu era ceva care-l caracteriza. Acolo unde hăţişurile erau mai dese pierdea din vedere calul şi călăreţul dar când se apropiară de gardul care separa cele două proprietăţi, îi văzu din nou. Se opri la poalele unui stejar falnic şi aşteptă apropierea lui Molly. Curând, fetiţa se apropie şi el observă că nu-i rămăseseră semne pe faţă sau pe mâini de la zgârieturile avute.

Molly nu-l observă dar atenţia ei fu atrasă de comportamentul ciudat al iepei, care-l observase. Satin îl privea cu ochii ei mari, ţinându-şi capul falnic, cu urechile ciulite. Calul Morgan mergea la pas, dar chiar şi aşa degaja multă putere şi energie. Când ajunse la semnul pe care scria că este interzisă intrarea pe o proprietate privată, Molly scoase limba.

- Interdicţia nu este pentru tine, Molly, zise Jonas, cu voce calmă.

Fetiţa struni calul, uitându-se urât la el

furioasă că fusese luată prin surprindere. Nu-i plăcu privirea ei. Jonas îşi spuse că poate tot el era vinovat pentru atitudinea fetei căci nu-şi ascunsese sentimentele faţă de la, încă de la început.

- Poţi trece pe pământurile mele aşa cum făceai înainte, fără probleme.

- Nu, mulţumesc, nu am ce să caut în zona aceea, spuse fata.

- Molly, stai o secundă.

- Pentru ce?

- Aş vrea să-ţi vorbesc.

- Despre ce? întrebă fetiţa care nu-şi putea ascunde dezamăgirea că fusese din nou surprinsă de acest bărbat acolo unde nu trebuia.

- Se pare că Satin şi-a revenit foarte bine.

- Da, aşa este, spuse Molly mângâind coama calului.

- Tu cum te simţi, Molly?

- Bine, îi răspunse fetiţa, ce vrei să discuţi cu mine?

Lui Jonas îi era destul de greu să-şi păstreze vocea calmă şi plăcută, ştiind că vorbeşte cu

copilul altui bărbat.

- Am o problemă, Molly. O problemă care te priveşte, aşa că te rog descalec' pentru ca să putem discuta.

- Nu văd ce aş putea discuta cu dumneata, nu mă placi şi asta. Uneori îţi citesc ura în priviri.

- Ştiu că aşa ţi se pare, dar...

- Chiar aşa este, insistă fetiţa.

- Tocmai asta vreau să-ţi explic, dar este o poveste lungă şi complicată şi-mi va lua ceva timp să ţi-o spun. Molly îl privi curioasă de parcă i-ar fi cântărit spusele, apoi coborî.

Se aşezară la umbra unui copac. Fetiţa se aşeză la oarecare distanţă de el, de parcă n-ar fi ştiut dacă poate avea încredere în el. Jonas găsi amuzant comportamentul ei, dar el era şi o piedică în calea discuţiei cu ea.

- Am cunoscut-o pe mama ta cu mult timp în urmă, începu el.

- Da, ştiu mi-a spus asta, îl întrerupse fetiţa impacientată.

- Ce ţi-a spus, Molly?

Fetiţa nu-i răspunse imediat, păru că vrea să-şi amintească exact discuţia cu mama ei.

- Mi-a spus că ai fost prietenul ei şi cândva credea că te iubeşte. Desigur asta a fost înainte de a-l cunoaşte pe tata, adăugă Molly, plină de importanţă.

O, se gândi Jonas, nu-l aduce şi pe el în discuţia noastră! Sau cel puţin nu deocamdată.

- Si eu o iubeam pe mama ta, voiam să mă căsătoresc cu ea.

- îmi pare bine că nu s-a măritat cu tine, declară Molly. Nu mi-ar fi plăcut să fii tatăl meu.

- De unde ştii că aş fi fost un tată rău?

Fetiţa pufni neîncrezătoare. Jonas era pe punctul de a-şi pierde răbdarea dar smulse un fir de iarbă şi începu să-l studieze de parcă ar fi fost prima oară când vedea aşa ceva, pentru a se mai calma înainte de a continua discuţia.

- După cum ţi-am mai spus, continuă el, acum zece ani am iubit-o pe mama ta şi am

vrut să mă însor cu ea. Şi ea voia să mă ia de bărbat, dar avea doar optsprezece ani, iar eu mai aveam de făcut facultatea de medicină.

- Nu erai doctor pe atunci?

- Nu, doream să devin medic, dar familia mea nu avea bani şi a trebuit să muncesc pentru a mă întreţine chiar şi în liceu. Părinţii mamei tale erau destul de înstăriţi, iar mama ta a avut întotdeauna tot ce şi-a dorit.

- Şi de asta nu te-ai însurat cu ea?

- Au fost mai multe motive, îi explică el. Mama ta spunea că mă iubeşte dar eu nu eram sigur de sentimentele ei, credeam că sunt nişte visuri romantice de domnişoară. Apoi, se punea problema banilor. Nu cred că ar fi agreat viaţa alături de

un bărbat care trebuia să studieze; asta ar fi însemnat să economisească fiecare bănuţ. Pe atunci eu n-o credeam în stare de asta.

- Eu cred c-ar fi făcut faţă foarte bine pentru că mie îmi repetă mereu că nu ne permitem prea multe. Voiam un trailer ca s-

o pot duce pe Satin la anul la concurs, dar mama spune că şi unul folosit este prea scump pentru noi. Bunicul s-a oferit să-mi cumpere unul dar mama n-a fost de acord.

Lui Jonas i se umplu inima de bucurie auzind cât de independentă devenise Bridget.

Poate că el o subestimase. Desigur, el mai trebuia să aibă în vedere că Bridget era cu zece ani mai tânără, că fusese căsătorită şi vrând, nevrând ajunsese să conducă o gospodărie şi să ştie să economisească.

- Iar bunicii tăi, continuă el, n-ar fi fost de acord cu căsătoria noastră, ştiind că vor trebui să treacă destui ani înainte ca eu să pot avea un venit decent. Iar bunica ta nu credea că voi absolvi vreodată facultatea de medicină.

El nu se înţelesese niciodată cu Margaret Harrison, dar nu-şi făcea prea mari probleme din această cauză.

- Nici bunica nu te place, îl informă Molly. Nu ştie cum să te facă să părăseşti aceste locuri.

- Bunica ta nu are noroc de data asta, fu răspunsul lui Jonas.
- Deci nu vei mai pleca de aici?
- Nu, nici vorbă.

Molly oftă resemnată.

- Dar ce legătură au toate astea cu faptul că nu mă placi? îl întrebă Molly brusc.

Jonas se încruntă neştiind cum era mai bine să abordeze problema.

- Acesta este lucrul cel mai greu de explicat, Molly, nu ştiu cum să te fac să înţelegi corect ceea ce simt.
- încearcă să-mi explici, o să vezi că te voi înţelege.
- Dacă eu şi mama ta ne-am fi căsătorit acum zece ani, am fi avut un copil de vârsta ta. Dar eu am făcut greşeala să părăsesc aceste locuri iar ea s-a căsătorit cu alt bărbat.
- Dar l-a iubit, replică Molly.
- Ştiu asta, Molly, zise Jonas evitându-i privirea, trecându-şi o mână prin păr. De fiecare dată când

te privesc îmi reaminteşti asta şi nu pot să nu fiu gelos. Gelos pe mama ta care a ales să facă un copil cu un alt bărbat. înţelegi ce spun, Molly?

- Cred că da, zise fata înclinând din cap, de parcă ar fi simţit toate emoţiile lui.

- Oare?

- De fapt, nu se poate spune că nu mă placi pe mine, te deranjează că sunt fiica altui bărbat.

- Eşti mai isteaţă decât mi-am închipuit, Molly.

- Bunica spune că sunt prea matură pentru anii mei, zise fata ridicând din umeri.

- Nu le ştie ea chiar pe toate, replică Jonas sec.

- Stie destule, şi cred că are dreptate când spune că o vei răni din nou pe mama.

- O iubesc pe Bridget, nu i-aş făce rău intenţionat.

- Ori de câte ori cineva pomeneşte numele tău, mama se uită urât, mărturisi Molly, nici pe bunica n-o lasă să vorbească despre tine.

- Sper ca mamei tale să-i pese din nou de

mine, într-o bună zi. Eu vreau să mă căsătoresc cu ea, pentru ea m-am întors aici.

- Ea nu vrea să se mărite cu tine.
- Poate se va schimba.
- Nici eu nu vreau ca ea să se mărite cu tine, insistă Molly.
- De ce? Aş putea s-o fac fericită!
- Dar pe mine nu m-ai vrea! Pentru că-ţi amintesc de tatăl meu!
- Posibil, admise Jonas. Dar asta mă duce la celălalt lucru pe care voiam să-l discut cu tine. Nu putem trece peste faptul că nu ne agreem decât cunoscându-ne mai bine, sugeră el.
- Crezi că asta ne-ar ajuta?

Nici Jonas nu era prea convins.

- Dacă ne vom cunoaşte eu voi realiza că eşti o fetiţă aparte, că eşti Molly O'Shea, nu doar fiica altui bărbat. Iar tu ai putea ajunge la concluzia că nici eu nu sunt un om rău. Desigur, nu va fi prea uşor.
- Crezi că va merge? se încruntă Molly.
- îţi repet, nu va fi uşor.

- Şi cum ne vom cunoaşte?

Habar n-am îşi spuse Jonas. Dar preferă să facă o încercare cu această fetiţă isteaţă.

- Vom fixa nişte întâlniri şi vom discuta.
- Despre ce?
- Nu ştiu deocamdată. Să zicem că vom discuta tot ce ne frământă. Sau poate vom vorbi numai despre cai. Lucruri care ne plac sau nu.
- Tu nu ştii prea multe despre caii Morgan, poate ar trebui să te duci la ferma Morgan de la Weybridge şi să afli mai multe despre ei.
- Poate o să fac şi asta, promise Jonas. Dar ar fi bine să nu-i spui mamei despre discuţiile noastre. Asta până o să vedem dacă ideea mea va da roade. Mă gândeam că tu te plimbi cu Satin în fiecare zi la ora asta, nu? Mama ştie doar că te duci la plimbare, nu va trebui să-i spui că m-ai întâlnit pe mine.
- Unde ne vom întâlni? Aici lângă gard?

Jonas privi spre cabana lui Bridget, convins că

dacă aceasta ar vedea că fiica ei se întâlneşte cu el, ar pune capăt imediat acestor întâlniri.

- Nu, Molly, vezi arţarul de acolo? Este cel mai bun loc în care să te întâlneşti cu cineva fără a fi văzut. Jonas îi întinse mâna. Deci rămâne stabilit, Molly?

Fetiţa îi întinse şi ea mâna, apoi după ce ezită un moment îi spuse:

- Este posibil să continuu să nu te plac, chiar după aceste întâlniri.

- Nici eu poate n-o să te văd altfel, admise el. Dar dacă nu încercăm, nu vom şti dacă putem schimba ceva. Şi dacă nu se schimba nimic, Bridget era pierdută pentru el.

Molly îşi dezlegă calul şi porni spre casă. Se mai întoarse odată să-l privească, înainte de a intra pe păşune. Dar Jonas începuse să urce dealul, plin de îndoieli.

Ajunse şi aproape de locul în care-şi dăduse întâlnire cu Molly şi de acolo se uită spre cabana lui Bridget întrebându-se ce făcea ea la ora aceea. Se simţi şi mai singur.

De la fereastra bucătăriei Bridget o văzu pe Molly ducând iapa spre grajd. Inima îi era strânsă. Oare ce discutase Molly cu Jonas? După ce vorbiseră cam zece minute, acesta coborâse dealul şi deşi nu-l mai putea vedea, Bridget mai avea o senzaţie neplăcută de încordare. îşi aminti că mama ei o prevenise în privinţa lui, spunându-i că

Jonas va încerca prin toate mijloacele s-o facă să se întoarcă la el, se va folosi chiar şi de Molly. Bridget îşi aminti şi că lui Molly îi displăcea Jonas; acum fata va trebui să-i dea o explicaţie plauzibilă pentru discuţia avută cu el. Vru să se îndrepte spre grajd dar se opri: nu era bine să se ducă acum să-i ceară o explicaţie fetei. Se întoarse în bucătărie şi începu să spele vasele, care constituiau sarcina lui Molly, căci simţea nevoia să-şi ocupe timpul cu ceva. Fata apăru, îmbujorată din cauza vântului.

- Iţi mulţumesc, mamă, m-ai scăpat de corvoada spălatului vaselor.

- Cum a fost plimbarea, Molly?

- Grozavă. Pot să iau o bucată din

prăjitura asta?

- Desigur, Molly. Te-ai întâlnit cu Jonas? o întrebă ea căci nu se mai putea abţine.

- Da, zise Molly ridicând din umeri ca şi cum n-ar fi avut prea multe de spus despre asta. Mi-a spus că Satin arată foarte bine, m-a întrebat dacă mă doare ceva...

- Aţi petrecut cam mult timp împreună pentru ca să fi schimbat doar câteva vorbe, zise Bridget. Si mai ştiam că nu-ţi place deloc.

- A, mi-a mai spus că putem trece pe proprietatea lui ca şi pe vremea domnului Hanson, fără probleme, a pus acel semn doar pentru străini.

- Parcă spuneai că nu-ţi face plăcere să discuţi cu el.

- Mamă, ştii că pentru a-şi întări muşchii, Satin trebuie să urce mult, iar terenul deluros este în zona lui. Nu cred că este un om rău, acest Jonas. Şi a încercat să nu mă mai trateze ca pe un copil.

Bridget sesiză schimbarea de atitudine a lui Molly. Simţind nevoia să fie singură, se

strecură afară din cabană şi deşi aerul ceva mai rece acum o învălui, ea nu simţi pacea şi liniştea pe care o căuta. îşi strânse braţele la piept şi privi spre vârful dealului unde-l zărise mai înainte pe Jonas. Nu voia ca Molly să-l respingă pe Jonas, dar dacă fetiţa ar fi început să-l placă lucrurile ar fi fost mai dificile pentru ea. Aerul rece de afară, atmosfera aceea plăcută, pacea din jurul ei nu reuşiră s-o facă să se simtă mai bine, să aducă pacea şi liniştea în sufletul ei. Oare de ce se îndrăgostise din nou de el?

Capitolul 8

- Molly, oftă Bridget, parcă ţi-am spus să îmbraci pantalonii albaştri.
- Cei albi mi se par mai eleganţi, mamă, se împotrivi Molly. Si mai potriviţi pentru picnic.
- Molly nu poţi îmbrăca pantaloni albi la picnic nu vor mai arăta bine dacă-i pătezi cu iarbă. Du-te în camera ta şi schimbă-i înainte de sosirea lui Jim.
- Dar cum se face că Jim ne ia la picnic?

- Ne-a invitat şi eu am acceptat.

- Aşa, dintr-o dată? Doar n-ai mai ieşit cu el în ultimul timp. Cum de te-ai decis s-o faci acum?

- Jim pleacă, Molly. I s-a oferit o slujbă mai bine plătită la un colegiu al cărui director a murit într-un accident de automobil. Picnicul de astăzi este în

cinstea numirii lui în această nouă funcţie, şi în acelaşi timp un picnic de adio. Şi acum, lasă comentariile, schimbă-ţi pantalonii înainte de sosirea lui Jim.

- Am crezut că ieşim la picnic pentru că este Ziua Muncii.

- Molly, nu mai trage de timp, chiar dacă continui să vorbeşti până soseşte Jim, tot o să-ţi schimbi pantalonii.

Molly se încruntă şi ieşi din încăpere.

Bridget îşi aminti că primul ei impuls fusese de a refuza invitaţia aflând că vine şi Jonas, căci una era să se întâlnească întâmplător cu el pe stradă şi alta la un picnic. Desigur, între Jonas şi Jim nu era o legătură căci abia se cunoscuseră, dar Jonas

avea mulţi prieteni vechi printre ceilalţi invitaţi. Bridget îşi spuse că trăiau în aceeaşi comunitate şi nu-l va putea evita la nesfârşit.

Refuzase toată vara invitaţiile lui Jim, conştientă că se îndrăgostise de Jonas. Desigur Jim trăia într-o permanentă stare de confuzie, dar ea nu-i putea explica motivele. Iar acum el pleca şi nu putea să-i refuze şi ultima invitaţie. Ei îi era acum

foarte clar că cei zece ani de despărţire de Jonas n-o făcuseră să-l iubească mai puţin, dar acum se temea să-l mai iubească. Iartă şi uită, spusese odată cineva. Dar cum să uite ea că Jonas alesese banii părinţilor ei şi renunţase la dragostea ei? Auzind claxonul maşinii lui Jim, Bridget lăsă gândurile negre la o parte, o luă pe Molly şi porniră spre Brookfield.

Jim şi Molly începură o discuţie despre formele de relief predominante în acele ţinuturi, iar Bridget nu făcu altceva decât să se gândească la Jonas. Jim ignoră tăcerea ei, abia făcând faţă tirului de întrebări la care-l

supunea fetiţa.

- Chiar vom traversa pe podul plutitor?

- Dacă nu vrei s-o facem va trebui să treci lacul înot.

- N-am mai fost de mult timp aici, spuse Molly fericită de ceea ce vedea.

După ce trecură lacul, în faţa lor apăru turnul pompierilor de la Allis State Park.

Ajunseră printre primii la picnic. Evelyn, de cum îi văzu, întrebă de Jonas.

- Unde este Jonas? A promis că vine şi el mai devreme, spuse Evelyn,
- Nu l-am văzut, îi răspunse Bob Coltron.
- Dar ai vorbit cu el, Bob?
- Desigur, mi-a promis că vine.
- Dacă n-a apărut până acum, nu ştiu dacă are rost să-l mai aşteptăm
- Mi-e foame, mamă, se auzi glasul celui mai mic dintre copiii Evelynei.
- Să punem mâncarea pe farfurii, zise Mary Chapman. Dacă Jonas întârzie, o să-i păstrăm câte ceva.

Copiii fură chemaţi la masă, iar Molly se apropie de mama ei.

- Mamă, eu trebuie să mănânc cu cei mici?
Bridget se uită la fetiţa familiei Chapman care
venise cu Molly. Erau amândouă în clasa a cincea şi li se părea că sunt prea mari pentru a se amesteca cu cei mici.
- Tu şi Patty puteţi mânca undeva separat, dar întreb-o mai întâi pe doamna Chapman dacă vă lasă. S-ar putea să aibă nevoie de Patty, să-l supravegheze pe cel mic.

După vreo oră când mai toată mâncarea dispăruse se auzi o frână puternică iar Bridget, fără să se întoarcă ştiu că sosise Jonas.

- Nu credeam c-o să mai vii, ce te-a reţinut? Ţi-am păstrat câte ceva, dar nu prea mult, zise Evelyn.

- Mulţumesc, eşti o prietenă adevărată, zise Jonas cu un aer obosit.

Bridget nu putu să nu remarce felul în care arăta Jonas: hainele îi erau şifonate de parcă ar fi dormit în ele, părul şi-l aranjase cu mâinile. Barba îi acoperise maxilarul, iar

în jurul gurii avea riduri pronunţate.

- După cum arăţi, vii direct de la o petrecere, îi spuse Bob.

- Pe naiba petrecere, replică Jonas aşezându-se cu greutate pe un scaun. Am asistat o naştere cu probleme.

- Cine a născut?

- Nu era de pe aici, era o tânără din Massachusetts, care venise să petreacă weekendul pe malul lacului Champagne. Au apucat-o durerile azi noapte pe la unu. Eu eram de gardă la spital.

- Şi ce a născut?

- O fetiţă, dar cu multe probleme. Nu mai aveţi nici un pic de bere?

- Pentru tine am păstrat două cutii în frigider, spuse Bob făcându-i cu ochiul.

- Ţi-am păstrat şi nişte hot dog, îi oferi Evelyn.

- Mulţumesc, Evelyn, îmi vor fi de ajuns, spuse Jonas. Nici nu apucă Jonas să termine de mâncat că se auzi claxonul maşinii lui. Jonas trase aer în piept şi puse hot dogul la loc pe farfurie.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise el îndrep- tându-se spre maşină. Urmărindu-l, Bridget observă că el părea terminat. Jonas se aşezase pe locul şoferului şi vorbea la telefon.

- Fetelor, să strângem tot ce s-a risipit pe aici, începu Evelyn.

Bărbaţii se retraseră lăsând femeile să facă ordine.

Jonas se îndreptă spre un grup de bărbaţi care se adunaseră la umbra unui copac.

- Bridget, zise Evelyn, nu vrei să-i duci mâncarea lui Jonas? N-a apucat să mănânce nimic şi nu-mi place deloc cum arată.

Ea nu mai ezită ci porni cu farfuria spre locul în care se afla el. Jonas o privi uimit de gestul ei, apoi întoarse capul.

- Jonas nu ţi-ai terminat mâncarea şi nici nu-mi place cum arăţi.

El o privi cu ochi obosiţi.

- Nu-mi este foame, Bridget, de altfel am şi uitat să mă bărbieresc, se scuză el.

- Ai uitat să şi mănânci de mai multă vreme, după cum arăţi. Este adevărat că

rece fiind carnea nu mai este apetisantă, dar trebuie să mănânci ceva. El luă farfuria pe care i-o întinsese Bridget.
Privirile li se întâlniră. Bridget mai aşteptă câteva secunde, ştiind că în momentul în care va pleca, Jonas va arunca mâncarea la gunoi. Dar el o privi după ce luase mâncarea din mâinile ei şi i-o înapoie.
- Jonas... Protestă ea.
- Nu pot să mănânc, Bridget, nici nu merit mâncarea, am pierdut copilul acelei femei, nu l-am putut salva.
- O! exclamă Bridget.

- S-a născut prematur, nici cu echipamentele noastre destul de performante nu l-am putut menţine în viaţă.

Ea îi simţi frustrarea şi sentimentul de inutilitate. Ar fi vrut din tot sufletul să-l consoleze cumva.

- Sunt sigură c-ai făcut tot posibilul, Jonas.

- Dar dar se vede că n-a fost de ajuns. Simţeam nevoia să mă destăinuiesc cuiva, Bridget, dar nu ştiu de ce te-am ales tocmai

pe tine, ţie nu-ţi pasă ce fac eu.

- Nu este adevărat, Jonas, te înşeli în privinţa mea.

Jonas o privi lung, apoi o părăsi fără nici o vorbă, îndreptându-se spre grupul de bărbaţi, unde refuză cutia de bere întinsă de Bob. Bridget ar fi vrut să-l ajute cumva, să-l trimită să se odihnească, dar nu avea cum s-o facă.

- N-a mâncat nimic? o întrebă Evelyn.

Bridget scutură din cap.

- A spus că nu-i este foame şi nu l-am putut convinge să înghită nimic. Ea nu dădu nici o explicaţie referitor la motivul pentru care Jonas

părea atât de afectat căci ştia că el n-ar fi vrut să strice cheful celor de la picnic cu problemele lui. Simţi nevoia de a-l convinge să se odihnească puţin, părea să aibă mare nevoie de somn. Dar încercarea ei anterioară de a-l face să mănânce ceva dăduse greş, şi de aceea ea era convinsă că nici de data asta Jonas n-ar asculta-o. Il văzu îndreptându-se spre copacul la umbra

căruia

Molly şi Patty Chapman ascultau muzică la un aparat de radio, ce-i drept, cam tare.

- Nu credeţi că aţi asurzit lumea cu radioul vostru? li se adresă Jonas. Veţi fi tratate pentru hipoacuzie în curând.

Molly luă un aer exasperat, dar nu spuse nimic. Apoi, privindu-l pe Jonas văzu că era istovit şi-i spuse:

- Nu arăţi prea bine, Jonas. Ce s-a întâmplat?

- N-am dormit deloc în ultimele zile, am avut tot felul de urgenţe.

- Urgenţe? Presupun că te referi la accidentul acela cumplit de automobil, zise Molly.

- Câteodată eşti prea curioasă, Molly.

- Profesorii ne spun mereu că dacă nu punem întrebări nu vom învăţa nimic, declară Molly plină de importanţă. Cine ştie? Poate o să vreau de devin doctor.

- Molly, am uitat să-ţi spun că am trecut pe la ferma Weybridge acum două zile, şi am văzut exemplarele de cai Morgan pe

care le au acolo. Şi de clădirile acelea vechi. M-am întrebat de ce nu te-ai înscris la cursurile de îngrijire a cailor care se organizează la fermă.

- Mi-ar fi plăcut să vizitez ferma cu tine, n-am mai fost acolo de câţiva ani.

- Poate... începu Jonas dar apoi se opri şi-i spuse: poate te va duce mama ta.

Molly se încruntă văzând direcţia în care privea Jonas.

Bridget privea spre ei nedumerită. Jonas se îndreptă spre ea.

- Bănuiesc că aştepţi o explicaţie.

- Da, am dreptul la ea.

Jonas o invită la o plimbare, iar Bridget îl urmă.

Molly îi urmări cu privirea. Când ajunseră într-un loc mai liber, Jonas se opri, aprinse o

ţigară şi-i oferi şi ei una. Bridget refuză, aşteptând explicaţiile lui.Jonas trase un fum din ţigară apoi îl dădu afară. Gestul lui accentuă ridurile adânci care i se formaseră în jurul ochilor şi al gurii.

- Trebuie să-ţi mărturisesc că am stat de multe ori de vorbă cu fiica ta, Bridget.

- De când faci asta, Jonas?

- De vreo lună, de la sfârşitul lui iulie.

- De ce-ai făcut asta, Jonas?

- Am vrut să ne cunoaştem.

- Si te-ai asigurat că eu n-o să aflu nimic.

- Stiam că nu vei fi de acord.

Bridget îl privi mânioasă, dar fumul de la ţigara lui îi acoperi o secundă privirea. Ea nu putu să citească nimic pe faţa lui.

- Ai dreptate, n-aş fi fost de acord şi-mi displace faptul că ai încurajat-o pe Molly să-mi ascundă asta.

- Dacă ai fi aflat cred că nu ne-am mai fi întâlnit.

- Bănuiesc că vă întâlneaţi când Molly pleca să călărească singură.

- Nu înţeleg de ce ţi se pare că ai şi o justificare pentru ceea ce ai făcut. De fapt, nu ştiu de ce mă mai surprinde, continuă ea. Ai încurajat-o să se ascundă de mine. întotdeauna ai făcut ce ai vrut, indiferent dacă ai afectat pe cineva, atâta timp cât ţie

ţi s-a părut justificat.

- Exagerezi, Bridget, spuse Jonas cu multă răbdare de data asta. Şi aş vrea să n-o învinuieşti pe Molly, a fost ideea mea. Am vrut să ne cunoaştem.

- De ce s-o cunoşti pe Molly, Jonas, ea este un copil. Crezi că eu m-aş lăsa influenţată de ea? Molly nu te cunoaşte, nu ştie cât de lipsit de scrupule poţi fi. Şi atunci, la ce bun întâlnirile cu ea?

Jonas trase ultimul fum din ţigară, după care o strivi cu talpa.

- Am fost foarte aproape de a-ţi urî fiica, Bridget. Era simplă gelozie şi risca să-mi scape de sub control. De fiecare dată când o vedeam pe fiica ta sau inelul de căsătorie de pe degetul tău simţeam că-mi pierd controlul şi voiam să-ţi spun lucruri pe care de fapt, nu le gândeam. N-o uram

pe Molly nu pentru că este fiica ta ci pentru că este fiica altui bărbat, de aceea am vrut s-o tratez ca pe o persoană pe care s-o cunosc separat.

- Dacă asta este ce simţi tu pentru fiica

mea...

- Acum am ajuns să fim oarecum amici, dar n-am de gând să folosesc asta împotriva ta. Totuşi să nu consideri că am renunţat la ideea de a mă căsători cu tine, Bridget. Te doresc şi te iubesc, mai mult decât înainte, spuse el sărutând-o.

- N-am uitat nimic, Jonas, din ceea ce s-a petrecut între noi, mai ales felul în care ai dispărut fără urmă.

- Erai prea mică, Bridget, prea răsfăţată de părinţi şi mai aveai mulţi ani de şcoală. Când am plecat ţi-am explicat de ce n-am vrut să mă însor cu tine.

- Si poate că te-aş fi crezut, zise ea dacă n-aş fi ştiut despre problema banilor.

- Bridget, când am plecat, ţi-am spus c-o să mă întorc, dar tu te-ai căsătorit imediat după plecarea mea. Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi aşteptat. Nici eu n-am uitat asta, Bridget.

Ea nu putu să-i infirme spusele, rămase privin- du-l în tăcere simţind o durere atât de ascuţită

încât nu putea să-i confirme sau infirme

spusele. Era ca paralizată. Nu fusese nicicând mai confuză. Jonas o privi câteva clipe, apoi îi spuse:

- Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec, sunt aşteptat la spital, la ora patru.

- Mamă! se auzi vocea lui Molly. Ţi-a spus Jonas?

- Ce să-mi spună, Molly?

- Despre întâlnirile noastre.

- Da, Molly, mi-a spus.

- îmi pare rău, mamă, ar fi trebuit să afli asta de la mine, dar...

- Ştiu de ce nu mi-ai spus, Molly. El era sigur că nu voi fi de acord şi că vă voi împiedica.

- Avea dreptate, mamă?

- Nu, zise Bridget după ce ezită o clipă.

- Vrei să spui că n-o să te superi dacă mă mai văd cu el?

- Nu, zise Bridget, dar să n-o mai faceţi în secret.

- Mamă, să ştii că nu este un om rău, dacă
ajungi să-l cunoşti.

- Ştiu asta, zise Bridget care deşi simţea nevoia să-şi prevină fiica să nu se lege prea

mult de Jonas, totuşi n-o făcu.

Capitolul 9

Toamna începu să pună stăpânire pe ţinuturile lor, iar frunzele căpătară acea nuanţă spre roşu, care conferea un aer aparte fermei lui Harrison. Numai acele brazilor rămăseseră la fel de verzi. De la fereastra bucătăriei Bridget urmărea zilnic dealul din faţa ei, fără însă a înregistra schimbările datorate anotimpurilor. Nu putea decât să se gândească la omul care locuia pe deal. De la discuţia pe care o avuseseră cu trei săptămâni în urmă la picnicul organizat de Jim, el îi ocupa toate gândurile. Spusele lui îi ridicaseră alte întrebări la care nu găsise răspuns. Erau întrebări la care numai el putea să-i răspundă.

Se întâlniseră de multe ori în ultimele trei săptămâni, dar nu avusesră niciodată ocazia să rămână singuri. Jonas n-o invitase

nicăieri şi nici nu încercase să fie singur cu ea. Iar ea nu avusese nici o iniţiativă.

Va trebui oricum să-şi lase deoparte mândria şi felul în care fusese educată, şi să facă ea primul pas. Bridget privi câteva clipe telefonul aflat pe o măsuţă în faţa ei şi-şi spuse că acesta nu-i putea fi de folos. Purtată de aceste gânduri se îmbrăcă şi se urcă în maşină, dorind să aibă o discuţie cu el. După trei săptămâni de aşteptare simţea nevoia să discute cu el faţă în faţă, să-i vadă ochii. De aceea, ea cedă sub puterea impulsului.

Ajungând la casa lui, ea puse o frână bruscă şi îşi spuse că nu era cazul să dea buzna fără ca măcar să bată la uşă. Bătu de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns. Jonas era acasă căci maşina lui era parcată în faţa casei.

Bridget încercă mânerul uşii, care era descuiată. împinse uşa şi intră.

- Jonas? strigă ea. Jonas?
- Bridget! exclamă acesta apărând de

după un colţ al casei. Ce s-a întâmplat?

- O, Jonas, zise ea, sunt atât de fericită că te-am găsit!

El o privi fără a înţelege mare lucru.

- Ce s-a întâmplat? Molly?
- Nu, nu sunt probleme cu Molly.
- Atunci? De ce ai venit?
- Am simţit nevoia să te văd, Jonas.
- De ce? întrebă el uluit de apariţia ei neaşteptată.

Bridget ridică privirea spre el, iar Jonas o sărută
pătimaş. Ea se ridică pe vârfuri pentru a se bucura mai bine de căldura trupului lui. îi auzea inima care bătea la fel de puternic ca şi a ei. Jonas o ridică în braţe, apoi o lăsă încet pe pământ. El o ajută să scape de jacheta pe care o purta apoi de restul hainelor care deveniseră acum o piedică. Bridget îl prinse cu amândouă mâinile de gât, iar el o luă în braţele sale puternice, purtând-o spre sofaua din încăpere. Bridget îşi simţea fiecare centimetru de piele arzând de dorinţă.

- Dacă ai şti de când aştept să te ţin în braţe astfel, Bridget, şopti el. Te-am urmărit săptămâni de-a rândul.
- M-ai urmărit? repetă Bridget.
- Tot timpul, de pe dealul acela din spatele casei, nu te-am scăpat nici o clipă din vedere.
- Ştiu, Jonas.
- Dar a meritat aşteptarea, iubita mea. Jonas continuă s-o sărute plin de pasiune. Bridget se înfioră sub atingerea lui.
- Unde este Molly, Bridget?
- Molly? repetă ea dezorientată.
- Este acasă? Sper că nu te aşteaptă prea curând, Bridget. După atâţia ani de aşteptare... spuse el îngropându-şi faţa în părul ei.
- Molly este la o petrecere, îl linişti Bridget. Una dintre prietenele ei îşi serbează ziua de naştere.
- La ce oră trebuie s-o iei?
- Nu ştiu, îi răspunse Bridget.
- O aduce cineva acasă?

- Nu, va rămâne la prietena ei, Vicky.

- Atunci şi tu vei rămâne peste noapte cu mine, spuse Jonas şi începu s-o sărute.

- Jonas, aşteaptă un moment, îl imploră ea.

- Dar asta fac de când m-am întors. Privind-o, cu dragoste, el îi spuse: lasă-mă să-ţi spun că te iubesc, Bridget, măcar atât.

- Te cred, Jonas, şi eu te iubesc, dar... mai sunt nişte probleme pe care aş vrea să le lămurim în seara asta. Tocmai de aceea am veni aici în seara asta.

Jonas îi evită privirea, apoi ridică ochii spre cer. Ea îl urmări în tăcere ştiind că este întristat de decizia ei. Se ridică şi vru să iasă din încăpere.

- Unde te duci?

- Să aduc nişte cafea, mormăi Jonas, care nu-şi mai ascunde iritarea şi frustrarea.Prevăd că urmează una dintre multele noastre discuţii şi de aceea trebuie să fiu treaz.

Privindu-l, ea îşi spuse că făcuse o

greşeală când îi permisese s-o sărute, deturnând-o de la scopul ei iniţial.

- Ei, care sunt întrebările tale? zise Jonas care sosise aducând cafeaua.

- Aş vrea să lămurim mai întâi problema banilor.

- Da, orice am face tot la bani ajungem, se înfurie Jonas.

- Da, se pare că nu există o altă cale.

- Ai dreptate, Bridget, nu există!

- Ce-ai zice dacă s-ar inversa rolurile, Jonas? Dacă părinţii tăi mi-ar fi oferit mie bani? Dacă i-aş fi luat şi te-aş fi părăsit? Ce-ai fi gândit despre mine? Ai mai fi putut după zece ani să revii la mine cu braţele deschise?

- Nu, Bridget, n-aş fi putut, dar lucrurile n-au stat aşa cum spui tu. Este adevărat că am luat banii şi am plecat, dar ţi-am spus că te iubesc şi c-o să mă întorc!

- Da, mă iubeai, poate tocmai din această cauză mi-ai scris prea multe scrisori! Ai plecat din Randolph acum zece

ani, spunându-mi că mă iubeşti şi ai plecat cu banii daţi de părinţii mei. Acum, de ce aş crede că te-ai întors pentru mine? Doar nu mi-ai scris nici o scrisoare!

- La naiba, ştii prea bine că asta fost condiţia cu care părinţii tăi mi-au dat banii!
- Condiţie? Despre ce condiţie vorbeşti, Jonas?
- Mi-au impus să nu iau legătura cu tine timp de şase luni, fără telefoane sau scrisori. Mama ta spunea că nu mă iubeşti, că eşti prea tânără pentru căsătorie, lucru de care şi eu eram convins. Iar după şase luni ea nu mai putea sta în calea noastră.
- Asta a fost condiţia impusă de mama?
- Exact. Si tu n-ai ştiut de toate astea?
- Nu, Jonas.
- Este posibil, zise Jonas cu un oftat.
- Si după şase luni de ce n-ai luat legătura cu mine?
- Uiţi ceva important, Bridget. Poate că n-am luat legătura cu tine în mod direct, dar prietenii noştri mi-au spus că la sfârşitul

celor şase luni te-ai căsătorit cu acel O'Shea?

- Jonas, eu...

- Ce rost mai avea să iau legătura cu tine? Mama ta ne-a dovedit că a avut dreptate. Nu m-ai

aşteptat, aşa cum mi-aş fi dorit. Poate erai prea tânără şi nu ai apreciat corect situaţia. Poate şi cu soţul tău te-ai fi purtat la fel, dar el a avut norocul să moară de tânăr.

- Poate, Jonas, dar tot nu mi-ai lămurit un singur lucru şi poate cel mai important.

Jonas se aşează comod în scaun, iar ea îşi dori să renunţe la discuţii şi să se aşeze în braţele lui.

Dar până nu lămureau aceste probleme, ea ştia că indiferent cât de mult l-ar fi iubit, nu va putea să aibă încredere în el. Toate îndoielile trebuiau eliminate.

- Ce vrei să ştii, Bridget?

- De ce ai acceptat banii? De fapt, m-ai vândut! Ai vândut dragostea noastră! Chiar dacă te-aş fi aşteptat gestul tău rămâne

incalificabil.

- La naiba, Bridget, nu lua lucrurile astfel, n-am făcut vreo crimă am luat acei bani cu împrumut. Nu ştii cât costă studiile la facultatea de medicină. Am crezut că aceşti bani sunt ca un fel de mită, dar apoi m-am gândit că

pot constitui o investiţie pentru viitorul nostru comun. Şi de altfel, i-am înapoiat, Bridget.

- Poftim?

- De fapt, am avut noroc, Bridget.Am obţinut o bursă şi n-am cheltuit banii părinţilor tăi.

Bridget simţi că i se taie picioarele. Numai dacă părinţii ei i-ar fi spus toate astea! Timp de zece ani ea trăise cu convingerea că ştia totul în legătură cu plecarea lui. Dar acum realiză că nu ştia mai nimic, sau dacă ştia ceva nu ştia adevărul.

- Dacă nu mă crezi, întrebă-ţi părinţii. întreabă-l pe tatăl tău, nu sunt convins că

mama ta este capabilă să-ţi dea un răspuns cinstit.

- Te cred, Jonas, nu trebuie să am confirmarea părinţilor mei.

- Dar eu vreau s-o ai, Bridget. Când te vei căsători cu mine, vreau să vii la mine cu inima deschisă, să nu existe nici un fel de dubii. Iar acum, du-te acasă la ai tăi şi discută cu ei, mai spuse el împingând-o spre uşă. Şi Bridget plecă. N-o făcu pentru că aşa îi ceruse Jonas, ci pentru că el avea dreptate.

Se duse acasă şi primul lucru pe care-l făcu fu să formeze numărul părinţilor ei. Dacă s-ar fi dus direct să discute cu ei, poate că n-ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu tatăl ei între patru ochi. Dar la telefon, îl putea convinge să vină la ea, sub un pretext sau altul. Ca de obicei mama ei fu cea care răspunse la telefon şi astfel Bridget află că tatăl ei era plecat la un târg care se ţinea într-o localitate învecinată şi probabil avea să se întoarcă mai târziu. Fiind ocupată cu

magazinul pe care şi-l deschisese, cu Molly, şi încercând să-şi evite atât mama cât şi fiica, Bridget nu avu decât peste patru zile ocazia să vorbească cu tatăl ei. El îi confirmă ce-i spusese Jonas. Ea nu mai rezistă, puse mâna pe telefon şi vorbi cu asistenta lui.

- Aş putea vorbi cu dr. Concannon?

- Vreţi să faceţi o programare?

- Nu, vreau doar să discut cu el.

- Cine îl caută, vă rog, este cu un pacient.

- Bridget O'Shea.

Jonas îi răspunse imediat.

- Am discutat cu tatăl meu, Jonas, mi-a confirmat spusele tale şi simt nevoia să-ţi cer scuze.

- Nu este cazul s-o faci, n-ai fost în posesia informaţiilor complete. Nu poţi fi învinuită că n-ai înţeles situaţia.

- Poate că nu, dar eu... când ne vedem, Jonas?

- Hai să petrecem weekendul împreună, până atunci sunt ocupat, particip

la o convenţie.
Era luni dimineaţa.
- Aşa de târziu, Jonas?
- Bridget, aş vrea să ai tot timpul la dispoziţie pentru ca să iei o decizie în privinţa noastră. Am aşteptat zece ani, mai pot aştepta câteva zile.
- Te iubesc, Jonas.
- Te rog s-o repeţi sâmbătă.

Capitolul 10

- Va fi un tort foarte frumos, mamă! exclamă Molly.
- Dacă te mai învârţi mult pe aici, nu va mai fi deloc, o atenţionă Bridget.
Molly îi făcu loc mamei sale pentru a face ultimele retuşuri, înainte de a-l orna cu frişcă.
- Port să pun lumânările acum?
- Ar fi bine să aştepţi până pun frişca, îi spuse Bridget văzând cât de impacientată era fiica ei.
Tocmai când începu să orneze tortul se auzi o bătaie în uşa bucătăriei. Bridget îşi pierdu cumpătul şi strânse prea tare tubul cu

frişcă, ceea ce duse la risipirea unei cantităţi prea mari. întinse mâna după cuţit.

- Mai bine du-te să vezi cine sună la uşă, spuse Bridget şi porni să repare glazura tortului.

- Sunt sigură că este Kathy, vine să-mi aducă nişte casete pentru petrecere.

- De ce le-ar aduce acum?

- Kathy şi Vicky mi-au promis că vin mai devreme să mă ajute şi la pizza, o informă Molly.

Dar când deschise uşa, ea exclamă:

- E Jonas, mamă!

Bridget se întoarse spre uşă şi-l văzu. Jonas arăta foarte proaspăt şi fericit; tocmai coborâse de pe munte. Era îmbrăcat cu un hanorac verde-închis şi un pulovăr crem. Bridget simţi că încep să-i tremure genunchii. In acelaşi timp era conştientă că Molly o privea atent.

- Se pare c-o să ningă în curând, spuse el.

- Suntem în prima săptămână din octombrie, iar zăpada nu este prea departe.

- Este adevărat, zise el privind-o din cap până în picioare.

- Nu te aşteptam atât de repede, spuse ea, care ar fi vrut să se aranjeze puţin, să se machieze pen-

tru a arăta altfel decât de obicei. îşi îndepărtă părul care-i căzuse pe frunte, uitând de cuţitul pe care-l avea în mână.

- Tu ştiai c-o să vină Jonas, mamă?

- Parcă ţi-am mai spus că l-am invitat, Molly. Deşi, sinceră să fiu, ai sosit în toiul pregătirilor. Iar eu arăt cumplit.

- Am venit mai devreme, am simţit nevoia să fiu primul invitat de ziua lui Molly. Cât despre felul în care arăţi, nu-ţi face probleme, Bridget, arăţi foarte bine. Ei, acum, cine este sărbătorit astăzi să vină să-şi ia darul de la mine, zise el, întinzându-i lui Molly un pachet legat cu fundă roz.

- Pot să-l desfac acum? întrebă fetiţa.

- Desigur, Molly, zise Jonas iar Bridget încuviinţă.

După ce desfăcu ambalajul, Molly exclamă fericită:

- Este o pătură pentru şaua lui Satin, care-mi face probleme!

- Fii atentă, spuse Jonas, s-ar putea să găseşti şi altceva acolo!

Molly desfăcu pătura cu gesturi repezi, căci era foarte nerăbdătoare să vadă ce se mai afla acolo.

- O păpuşă! strigă ea.

- Ştiu că fiecărei fete îi face plăcere să aibă o păpuşă, indiferent dacă se mai joacă sau nu cu ea.

- Mulţumesc, Jonas, ambele daruri sunt foarte frumoase!

Telefonul începu să sune, iar Molly răspundea fericită la toate urările de bine pe care le primea.

- Am uitat să-ţi spun că petrecerea lui Molly va fi în seara asta. Invitaţii vor sta toată noaptea. Jonas o privi lung.

- Te-ai mai gândit la problema noastră, Bridget? Te-ai răzgândit? Ai avut o săptămână la dispoziţie ca să te decizi dacă te măriţi cu mine sau nu.

- Jonas, zise ea după un moment de

gândire, te iubesc acum mai mult decât te-am iubit cu zece ani în urmă. Jonas o trase spre el. Bridget se topi în braţele lui, simţindu-se în siguranţă şi fericită, ca un copil care se întoarce acasă după ce a rătăcit pe alte meleaguri.

- Te iubesc, Bridget, îi spuse el, de fapt, n-am încetat să te iubesc nici un moment.

- Şi eu te iubesc, Jonas.

- Ne vom căsători săptămâna viitoare. Eşti de acord? Vei avea timpul necesar pentru pregătiri? Aş vrea să avem o nuntă frumoasă, cu mulţi invitaţi. Te iubesc prea mult şi aş vrea ca toată lumea s-o afle.

- Voi avea tot timpul din lume. Jonas, aş vrea să-ţi povestesc despre Brian şi căsătoria cu el.

- Nu este nevoie, draga mea. în ultima săptămână am avut mult timp liber şi am meditat asupra celor întâmplate, asupra vieţii mele, asupra vieţii tale. în cei zece ani cât am fost despărţiţi ni s-au întâmplat multe. Nu vreau să- mi explici nimic despre fostul tău soţ, nu mă priveşte. Am ajuns la

concluzia că ideal ar fi ca viaţa noastră să înceapă din acest moment. Numai asta va conta.

- Dar, Jonas, eu...

- Cât despre Molly, nu-ţi face probleme, am ajuns s-o îndrăgesc, este un copil grozav. Aş vrea s-o adopt după ce ne vom căsători.

- Jonas, aş vrea să mai ştii ceva.

- Dar nu vreau să ştiu nimic despre trecut, numai viitorul mă interesează.

- Jonas, numără, te rog, lumânările pe care Molly le-a pregătit pentru tort.

Erau zece lumânări albe şi una albastră. El se încruntă căci nu mai înţelegea nimic.

- Care este explicaţia, Bridget?

- Molly împlineşte zece ani astăzi. Lumânarea albastră este cea care simbolizează evoluţia. Jonas, Molly este fiica ta.

- Ce spui tu, Bridget?

- Iţi mai aminteşti sâmbăta în care am plecat la schi şi am rămas în cabană?

- Chiar crezi că aş fi putut uita când am

făcut dragoste pentru prima oară?

- Iar după o lună tu m-ai părăsit.

- De ce nu m-ai anunţat, Bridget?

- Cum aş fi putut s-o fac? N-ai spus nimănui unde ai plecat, sau cum puteam lua legătura cu tine. Am crezut că m-ai părăsit. Iar când am aflat că ai luat bani de la părinţii mei am considerat că ţi-ai vândut dreptul asupra acestui copil.

Jonas îşi trecu nervos o mână prin păr.

- Ar fi trebuit să-mi imaginez posibilitatea asta, gemu Jonas. Nu-i de mirare că m-ai urât de atunci. Iar tu ai plecat din Vermont pentru că erai însărcinată, concluzionă el.

- Exact. Când le-am spus părinţilor mei, m-au trimis la sora mamei, din Pennsylvania, îi explică Bridget.

- în privinţa lui Brian soţul tău, mi-ai spus că era un bărbat bun şi delicat. Şi cred că aşa a fost pentru că te-a luat de nevastă ştiind că porţi copilul altui bărbat.

- Brian O'Shea n-a existat, Jonas.

- Ce spui tu, Bridget?

- A existat doar în imaginaţia mamei mele, care mi-a cerut să dau copilul spre adopţie. Apoi, a făcut rost de acte false cum că aş fi fost măritată, iar eu m-am complăcut în situaţia asta pentru că şi mie mi-era oarecum ruşine. N-am vrut să ştii la început despre Molly. N-am vrut să te căsătoreşti cu mine doar pentru că ţi-am adus pe lume un copil.

- Bridget, zise el luând-o în braţe. Te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume.Te-am iubit şi înainte de a afla despre Molly. încă nu-mi vine să cred, Bridget. Ştiu că este cam târziu, dar nu-ţi imaginezi ce mândru sunt că avem o fetiţă.

- Da, avem o fetiţă, Jonas. Molly nu ştie toate astea, dar îi vom spune adevărul, cu timpul.

- Cum crezi că va reacţiona? Ce să-i spunem, Bridget?

- Aşa cum a fost. Este destul de mare şi va înţelege. Şi a început să te placă şi ea.

- Ai terminat tortul, mamă? zise Molly care venise pentru a vedea cum arată tortul în forma finală. Când îi găsi pe cei doi

îmbrăţişaţi, fetiţa se opri şi îi privi nedumerită.

- Intră, Molly, o invită Jonas.

Jonas o luă de mână şi o duse în camera de zi unde se pregătea masa pentru sărbătoarea ei. Bridget, pentru un moment, nu le mai văzu decât capetele, unul de culoarea castanei, iar celălalt de a tutunului, aplecate asupra unui album de artă. Erau o familie. Poate că vor mai fi momente fericite în viaţa mea, îşi spuse Bridget, dar fără îndoială acesta va rămâne pentru totdeauna în inima mea.

Sfârşit